

Zengin — Görüyorsun ya, ben senden daha yüklüyüm!

BÜTÜN AĞRILARA KARŞI
KİNİNLİ
GRİPİN
4 SAAT ARA İLE GÜNDE 3 ADET ALINABİLİR

Her 150 Liraya bir iştirâk hakkı

Temmuzda 375 ALTIN

Ağustosta ÇEHİZ, TAHSİL masrafları

Eylûlde EV ve PARA ikramiyeleri

Ekimde 375 ALTIN

Kasımda EV ve PARA ikramiyeleri

YILIN BÜYÜK İKRAMİYESİ

A R A L I K T A

Bir kişiye 2000 ALTIN

Ayrıca 148 talihliye Altınlar

Posta ücreti bankaya ait
her yerden mevduat kabul edilir
Evlerin intikal vergisi bankaya
aittir.

AKBANK

İst. Şb. Yeni Postahane cad. No: 47 - Tel 24920 - 24929.
Beşiktaş Ajansı, Ortabahçe Cad. 13 - Tel 87454.
Yemiş Ajansı, Değirmen Sok. No: 33 - Tel: 26159

beyaz sabun yerine
kremli
PURO
KULLANINIZ
PURO
GÜZELLİK VE
CAZİBENİZİ
ARTTIRIR

PURO
100 de 100 saftır

YANGINA KARŞI
MÜLKÜNÜZÜ
SİGORTA
EDİNİZ

ÜÇ KATLI EV

Roman

Yusuf Ziya Ortaç

İkinci Baskısı Çıktı

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Daimî Yazarları:
★ Orhan Seyfi Orhon, Peyami Safa, Faruk Nafiz Çamlıbel, Reşat Nuri Güntekin, Server Bedi, Hamdi Varoğlu, Zahir Güvemli, Bülent Oran, Nurünnisa Ersan...
Daimî Karikatüristleri:
★ Togo, Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Şevki, Nehar, Altan, Şadi Dinççağ, Çemil, Sinan, Selma Emiroğlu, Fuat Yılmaz, Metin Gökçe...
Teknik Sekreter :
İlhan Selçuk
★
Yazı işlerini fiilen idare eden :
Ahmet Keşer
★

Abone şartları:
Yıllığı 25 lira, altı aylığı 12,50 lira, üç aylığı 650 krş.

Yabancı memleketlere : Yıllığı 50 lira, altı aylığı 25 lira, üç aylığı 1250 kuruş.

Sayısı: 50 kuruş

Adres:

Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL

[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]

[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası

★

Telefon
21811

Deniz Yollarının

Lüks, Konforlu, temiz vapurları

Sür'at ★ Konfor ★ Leziz yemek
bakımından

En müşkilpesent yolcuları
dahi memnun eder.

Her hafta

Akdenizin bütün limanlarına
muntazaman seferler..

Akbaba

Sayı : 66 — Cilt: 3 — 18 HAZİRAN 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, Siyasî Mizah gazetesi ★ Sahibi : Yusuf Ziya ORTAÇ

ŞEYTAN

Devlet gelirine el atan tahsildara :

— Bu işi neye yaptın? diye sorunuz. Masum gözlerle yüzünüze bakarak size asıl suçlunun adını fısıldıyacaktır :

— Şeytan!

İmtihanda çakan oğlunuza çıkışınız. Kabahatli yine odur.

Futbol maçlarında, bizim takımı rüzgâr altına o düşürür. Güneşe karşı o oynatır. Hele demir gibi şütlerimizi, havada gizli ellerle çelerek kale direklerinin sağından, solundan, üstünden hep o aşırır!.. Hayır, yalnız bununla da kalmaz: Tıngır mıngır yuvarlanan topu, hiç ummadığınız bir anda, kalecinin parmakları arasından sıyırarak ağlarımıza da o takar!

Şeytanın girmediği yer, karıştırmadığı iş, oynamadığı oyun yoktur.

Gittikçe vücudü eriyip karnı şişen şu saz benizli, dalgın bakışlı kıza derdini sorunuz, size suç ortağını hemen haber versin:

— Şeytan!

Büyük söylemeyiniz. Nice akıllı uslu aile babaları, nice torun nineleri bu iblise kapılıyorlar: İşte kotrada baskına uğrayan meşhur armatörümüz de bunlardan biri değil mi?

O, yalnız para işlerine, yalnız gönül işlerine değil, parti işlerine, politika işlerine de karışır. Siz, sayın C. H. P. Başkanının evliya üslûbiy_e verdiği demeçlere bakmayınız: Çok partili demokrasi rejimi de İsmet İnönü'nün işi değil, şeytanın muzipliğidir!

Şemsettin Günaltay'ı Başbakan o yapmıştı. Emin Erişirgil'i İçişleri Bakanı yapan da o!

Hele Lütfi Kırdar'ın yerine Fahreddin Kerim'i İstanbul valiliğine getiren, yüzde yüz haşmetlû iblis hazretleridir!

Gelin kulağınıza bir şey fısıldayım : Malatyada Ahmei Emin Yalman'ı vuran, sonra - kanı bahasına da olsa - inkılâp kahramanı yapan kimdir, bana söyler misiniz?

— Necip Fazıl mı?..

Çok safsınız vallâhi!. Ayol, kumarbazı mürşid-i âzam yap mak şeytandan başka kimin aklına gelir?

Fakat, bunların en yamanı, bence en sonuncusudur: Urla civarında yol kesen jandarmalar... Meğer onlara silâh çektiren, kan döktüren de şeytanmış!

Eh, o halde siyasetten ticarete, hattâ cinayete kadar, bütün günahların tek suçlusu yakayı ele verdi demektir. Son defa, tüfeği omuzunda teslim olan bu haydudu, kendi silâhiyle kurşuna dizip bu sefer de kurtulmıyacak mıyız acaba?

AKBABA

MÜZEDE:

— Oturmayın orada... O Şah İsmail'in tahtı...
— Aldırma... Gelince kalkarız!..

ON DÖRDÜNCÜ FASLIN DEVAMI

Aldoğan — (**Öfke ve dehşet içinde kendinden geçmiş bir halde yanındakilere kumanda ederek**) Avcıya dağılın!.. Yere yatın!... Sürüne sürüne ileri!...

Ahmet Oğuz — (**Pencereden sokağa bakarak**) Türk milleti! Senin biricik partini boğuyorlar, imdada yetiş!

Tahtakılıç — (**Elindeki cedveli kılıç gibi sallayarak**) İçlerinde Şeref Uluğ var mı, bakın! Onunla ben döğüşeceğim! Bana bugün fiske vuranın vay haline!

Aldoğan — Bölükbaşı, takımının önüne geç!

Bölükbaşı — Yahu, ben hasta adamım, yerlere yatıp sürünemem, beni bırakın!

Aldoğan — Olmaz, ölüm kalım mücadelesi bu!

Vasfi Raşit Sevük — Kumandanım, bizim Bayur düşman tarafına geçmiş! Onu haysiyet divanına verelim!

Adoğan — Verelim ama, zaferden sonra!

Ahmet Oğuz — İhtiyat kuvvetlerimiz nerde?

Tahta kılıç — Merak etme kumandanım, merdiven başını tutuyorum!

(Bu sırada hava bulutlanır, kararır, uzaktan gök gürültüleri gelir. Tek tük yağmur damlaları etrafa düşmeğe başlar.)

Aldoğan — Arkadaşlar, hazır olun, iyice karanlık oldu mu bir gece baskını yapacağız!

Hikmet Bayur — (**Şaşırmış bir halde Karagöze**) Ne oluyoruz, Alp Geringe?

Karagöz — Hay Allah müstahakkını versin, hâlâ vazgeçmedi! Hacivat, bu adam, beni buradan sağ çıkartmıyacak!

Hacivat — Sinirlenme karagözüm, nazik durumdayız. Bunlar bizi casus mu zannettiler nedir, üstümüze yürüyorlar!

Karagöz — (**Hikmet Bayur'u göstererek**) Hep bunun yüzünden!

Hacivat — Şimdi bu aklını kaçırmışların ellerinden nasıl kurtulacağız?

Karagöz — Ne bileyim ben? Hele biraz sabret bakalım!

(Vasfi Raşit Sevük yerde sürünürken bir kıymık batıp eli kanamaya başlar.)

Vasfi Raşit Sevük — Eyvah, ben vuruldum galiba!

Bölükbaşı — Silâh sesi işitmedik ama!

Ahmet Oğuz — Ben uzaktan bir takım sesler duymuştum!

Vasfi Raşit Sevük — Cenevre andlaşması gereğince benim harp dışı sayılmam lâzım!

Aldoğan — Burada Milletler arası harp kaideleri tatbik edilmez. Bu harp değil, partiler arasında girillâdır!

(Tam bu sırada göz kamaştıracak kadar kuvvetli bir şimşek çakar, arkasından müthiş bir gök gürültüsü duyulur.)

KARAGÖZ

Yazan : AKBABACI

Aldoğan — Dikkat! Atom kullandılar! Hepiniz başınızı ışın gelen yerin aksi tarafına çevirin! Bir çeyrek gözlerinizi açmıyacaksınız. Yoksa hep birden kör oluruz!

(Hepsi başlarını öbür tarafa çevirip gözlerini sımsıkı kaparlar.)

Karagöz — Hadi, fırsat bu fırsat, sıvışalım!

Hacivat — Olmaz. Aşağıdakiler yakalar, başımız belâya uğrar!

Karagöz — Ne yapalım öyleyse!

Hacivat — Hazır gözleri kapalı dururken gidip onlara hakikati anlatalım!

Karagöz — Hadi, öyleyse!

Hikmet Bayur — Alp Geringe, beni bırakıp nereye?

Karagöz — Aman Allahım, hâlâ Alp Geringe demeden vazgeçmedi! Ne inatçı adam yahu!

Hacivat — İlmî kafa bu, Karagözüm, bir kere karar verdi mi, bitti. Dünya bir araya gelse kararından dönmez!

(Karagöz,, Hacivat, Aldoğan'ın yanına giderler. O da başını duvardan yana çevirmiş, gözleri kapalı durmaktadır.)

Karagöz — (**Omuzuna vurarak**) Hey, kumandan, bana bak, aç gö zünü!

Aldoğan — (**Gözlerini açarak**) Ne? Siz misiniz? Teslim! (**Cebinden tabancasını çıkartıp uzatır.**)

Karagöz — Silâhla oynama yahu! Bir kaza falan çıkar, koy onu cebine!

Aldoğan — Teşekkür ederim, Silâhımı almıyorsunuz ama, beni kurşuna da dizseniz yine partimin prensiplerinden zerre kadar vazgeçmem!

Karagöz — Sana vazgeç diyen yok! Biz bunun için gelmedik!

Aldoğan — Neye partimize bu baskını yaptınız öyleyse?

Karagöz — Baskın falan yapmadık yahu!

Aldoğan — Buraya, peşinizde yüzlerce adamla geldiniz, yalan mı?

Karagöz — Yalan değil ama, o başka mesele! Şimdi anlatması uzun! Hele şu arkadaşlarınızın da gözlerini açtıralım da konuşuruz!

(Hacivat, Karagöz, yere uzanmış yatan Bölükbaşının yanına giderler. Karagöz omuzuna vurarak:)

Karagöz — Kalk, bakalım Bölükbaşı!

Bölükbaşı — (**Gözlerini açarak**) Teslim! Ben hastayım, beni hastahaneye kaldırın!

Karagöz — Orası kolay! Hele ayağa kalk konuşalım da! (**Tahta kılıcın omuzuna vurarak**) Hey, Tahtakılıç, aç gözlerini!

Tahtakılıç — (**(Gözlerini açıp elinde kılıç gibi tuttuğu cetveli uzatarak**) Teslim! Alın kılıcımı!

Karagöz — Sende kalsın! (**Ahmet Oğuz'un omuzuna vurarak**) Delikanlı, sen kimdin, aç gözlerini!

Ahmet Oğuz — (**Gözlerini açarak**) Teslim! Canımıza kıymayın! Biz millet yolunda mücadele ediyoruz!

Karagöz — Biraz çabuk teslim oluyorsunuz ama, neyse, mücadelenize devam edin! (**Vasfi Raşit Sevuk'ün omuzuna vurarak**), Sayın Profesör, sen de aç gözlerini!

Vasfi Raşit Sevük — (**Gözlerini açarak**) Teslim! Ben yaralıyım, Milletlerarası harp hukuku gereğince, bu girillâ da olsa, beni tedavi etmeniz lâzım! Beni kampa götüremezsiniz!

Karagöz — Ne kampına!

Vasfi Raşit Sevük — Esir kampına!

Karagöz — Ne söylüyorsun yahu, ne esiri, ne girillâsı, ne kampı? Rüya mı görüyorsun?

Vasfi Raşit Sevük — Siz bir kodeta yapmadınız mı?

Karagöz — O da ne demek?

Vasfi Raşit Sevük — Hükûmet darbesi, yani! Siz ihtilâl çıkartıp iktidarı ele geçiren Halkçılar değil misiniz? Partimizi basıp bizi esir almadınız mı?

Karagöz — Ne münasebet! Böyle tehlikeli lâf söyleme!

Vasfi Raşit Sevük — Seninle beraber gelenler kimlerdi?

Takvimden Yapraklar

İnanmayın !

Verir mi devleti insan, kolayca başkasına?
Bu aşkı tattı mı bir kerre, hepsi bir yanadır!
Muhalifetle sevişmekte iktidar ammâ,
İnanmayın, yine onlar gelinle kaynanadır!

Orhan Seyfi ORHON

ÇİÇEK BAYRAMINDA...

Karagöz — Peşimize takılan halk!

Vasfi Raşit Sevük — Neye partimizi bastınız?

Karagöz — Biz, hâşâ, partinizi basmadık. Sizinle konuşup partinize girmeğe geldik!

Hacivat — Evet, sizinle konuşup partinize girmeğe geldik!

Vasfi Raşit Sevük — Ay, biz şimdi bir iç harbinde, sizin elinize düşmüş esirler değil miyiz?

Karagöz — Yok canım, ne iç harbi, ne esiri? Aklınızı mı kaçırıyorsunuz?

Aldoğan — Allah Allah, bize söy lenen şeylerin hepsi yalan mıydı?

Karagöz — Yalan değil, fakat yanlış anlatmışlar!

Aldoğan — Peki, patlayan o müthiş bomba neydi?

Karagöz — Ne bombası, aslanım! Şimşek çaktı, gök gürledi. Galiba da yakın bir yere yıldırım düştü !

Aldoğan — Demek, biz heyecanla vak'aları birbirine karıştırdık!

Karagöz — Öyle oldu zahir!

Aldoğan — Fakat, partimiz uğ runda nasıl kahramanca mücadele ettiğimizi gördünüz değil mi?

Karagöz — Oo, bak,, ona şüphe yok, orası öyle!

Aldoğan — Maksadınız bizim partimize girmek miydi?

Karagöz — Evet!

Aldoğan — Hâlâ o fikirde misiniz?

Karagöz — Konuşalım da anlaşırsak, hayhay!

Aldoğan — Siz kimsiniz? Adınız nedir?

Karagöz — Ben Karagözüm, bu da arkadaşım Hacivat!

Hikmet Bayur — Karagöz Çelebi, soyadını unutma! Karagöz Alp Geringe!

Karagöz — Aman Allahım, hâlâ vazgeçmedi! İşte bütün bu işler bu zatın yüzünden oldu! Beni canımdan bezdirip feryat ettirdi. Partinize girsem de, girmesem de bu zattan şikâyetçiyim!

Vasfi Raşit Sevük — Karagöz Çelebi, hiç üzülme, bir takrir hazırladım, onu haysiyet divanına verip icabına bakacağız!

Hikmet Bayur — Beni haysiyet divanına da verseniz, partiden de çıkarsanız, yine iddia ederim ki, bu zat Alp Geringedir. Şayet, Alp Geringe değilim, derse, sorun bakalım, soyadı nedir? (Karagöze) Bay Alp Geringe, soy adınızı söyler misiniz?

Karagöz — Aman, bana bir bardak su! Fenalık geldi! Galiba bunca yıldır Karagöz olarak yaşadım, Alp Geringe olarak kuyruğu titretiyorum!

— Devamı gelecek sayıda —

AKBABACI

FETİH ŞENLİKLERİNDE :

— Ne tuhaf belediyemiz var, yeryüzünü karanlıkta bırakıp gökyüzünü aydınlatıyor!..

Şakalar

GÜLMÜŞ

Adamcağız iki gözü iki çeşme ağlıyordu. Komşusu sordu:

— Ne oldu?

— Karım duvara resim asarken çiviyi parmağına indirdi..

— İlâhi komşu, buna ağlıyacak ne var? Ben olsam güler geçerim...

Komşu içini çekti:

— Hadi canım, önce ben de gü lüyordum zaten...

HEPSİ TAMAM

Fakir oğlana bir kız bulmuşlardı. Kızı gördüğü anda aklı başından gitti:

— Yahu, dedi bu muydu bana methettiğiniz kız? Gözü şaşı, kan bur, bodur bu...

Kız tarafı yüksek sesle:

— Sıkılma oğlum, diye yatıştırdı, yüksek sesle söyliyebilirsin, kulağı da azıcık sağırdır!

225

PİYAZA

Bayılırız

Amerikadaki Türk haberler bürosu bizim yemeklerimizi Amerikan aşçılarına ve ev kadınlarına öğreten bir kitap çıkarmış, fevkalâde alâka toplamış, hattâ kocaman New-York Times gazetesi bu kitaptan bahsederek, fasulye piyazımız hakkında bir kaside bile yazmış .

Demek Amerikada nihayet bir Türk kitabını beğenebilmişler. O da ilmî bir eser değil, bir aşçı kitabı. Ona da şükür. Amerikalıların Türk yemeğini Türk ilminden daha besleyici ve Türk şiirinden daha lezzetli bulmalarına üzülürüz ama, ne yapalım, bizde de öyle değil mi? Her tarafta aşçı dükkânı, lokanta, mahallebici, tatlıcı... Kitap satan dükkânlar parmakla gösterilir.

Fasulye piyazına gelince, biz Türkler hem fasulyeyi, hem de piyazı çok severiz. «Fasulye gibi kendini nimetten sayıyor» deriz, ama nimetlerimizin başında fasulye gelir. Bir çok lokantalarımızda fasulye plâkisinin adı «Cennet taamı» dır. Arnavutlar gibi kurufasulyenin içine kırmızı biber doldurup midemizi cayır cayır yakmayız ve onu bir «cehennem taamı» haline sokmayız.

Piyazın her çeşidine bayılırız. O kadar ki, sofrada piyaz yemeğe doyamayız da, sokakta, kahvede, salonda, mecliste de bize piyaz yapılmasını isteriz:

— Maşallah beyefendi, gittikçe gençleşiyorsunuz, bu tazeliğin sırrı nedir, anlıyalım.

Yahut:

— Dün zikr-i cemîliniz geçti. Uzun uzun sizden bahsettik.

Yahut:

— Çok güzel ifade buyurdunuz. Ben de ayni şeyi düşünüyordum ama nasıl söyliyeceğimi bilmiyordum. Sizdeki ifade kudreti başka!

Yahut:

— Aman efendim, bu ne zarafet! Prens dö Gal'i de geçtiniz.

Yahut:

— Vallahi samimî arzediyorum. Sizi gördükçe bir ferahlık duyuyorum. İçim açılıyor, zihnimin pası siliniyor.

Bunlar hususî ve günlük piyazlar... Bir de resmî piyazlar vardır:

— Dünkü nutkunuz şaheserdi beyefendi. Radyoda dinlerken gözlerim yaşardı. Kalbimizin en derin tellerine dokundunuz. Allah sizi başımızdan eksik etmesin.

Yahut:

— Memleket ilk defa sizin gibi bir şahsiyet görüyor. Sayenizde her gece rahat gözlerimizi yumuyor, emniyet içinde uyuyoruz.

Yahut:

— Aman efendim, zatıâlinize karşı fikir söylemek haddime mi düşmüş, sadece hayranım efendim, hayranım...

Tabiî, en kârlıları bu piyaz ticaretleridir. Adeta piyazsız karın doyurmak ve yaşamak imkânsızdır. Gazete okuyucuya piyaz yapar; satıcı alıcıya piyaz yapar; terzi şişko müşterisinin vücuduna, berber saçsız müşterisinin başına, kunduracı iriyarı müşterisinin büyük ve nasırlı ayaklarına hayrandır. Milletvekilinin seçim nutku seçmenlere bir piyaz ziyafetidir.

Bu piyazın fasulye piyazına benzeyen tarafı çok lezzetli olmasıdır. Yiyen bayılır ona. Daha doğrusu «yutan» bayılır. Fakat fasulye piyazından büyük bir farkı da vardır. Malûm ya, fasulye piyazı, yiyenin karnını doyurur. Öteki piyazlarsa yiyenlerin değil, onları yapanların karnını doyurur!

Amerikalılar piyazın bu çeşidini bizim kadar bilmezler. Aman öğrenmesiner. Fasulye piyazı nihayet insanın midesini veya barsaklarını bozar. İlâcı vardır. Fakat öteki piyazlar ahlâk bozar: Ne iktidar partisini, hattâ ne de rejimi değiştirmenin faydası vardır!

CIZ

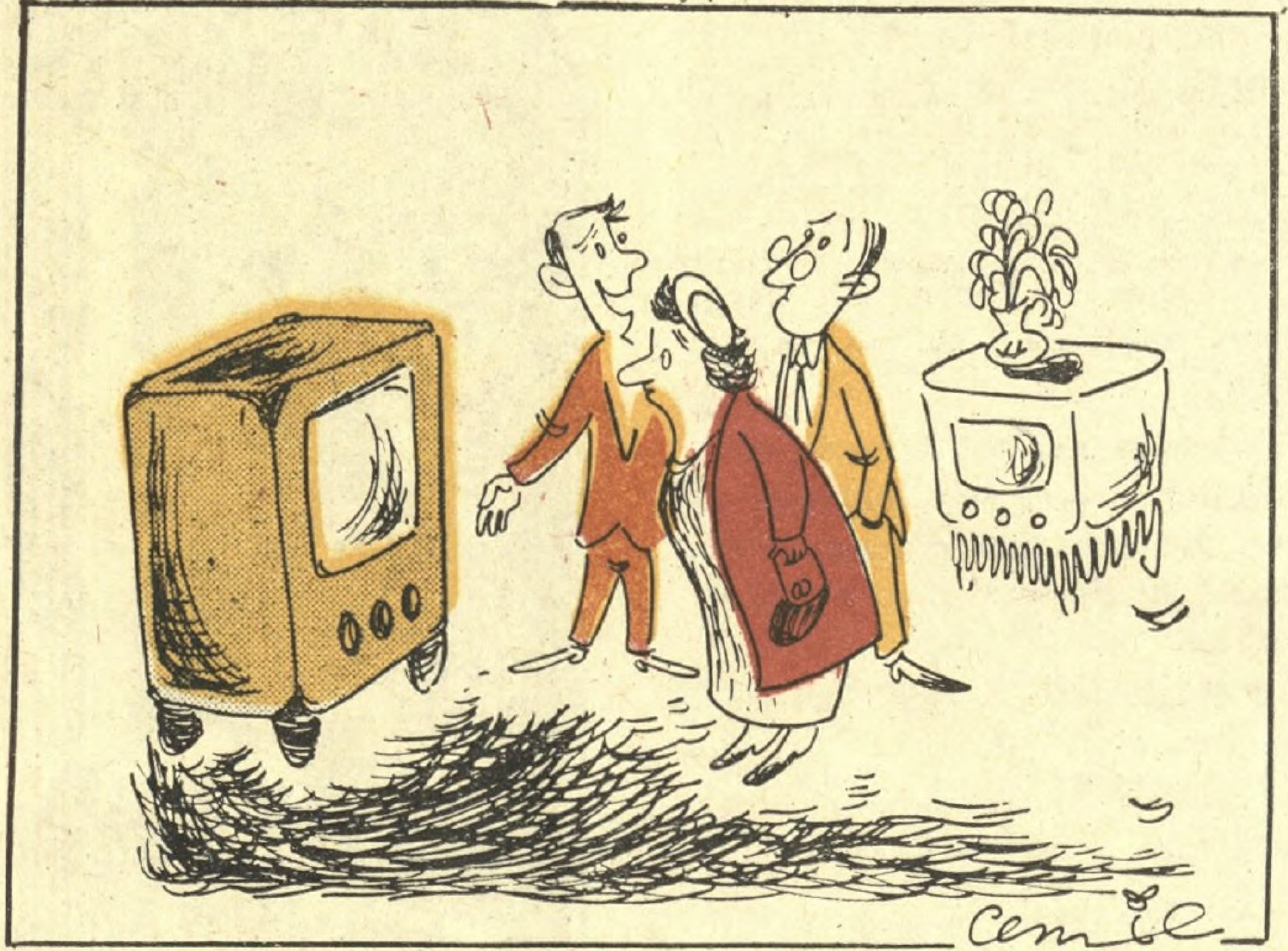
Hırsızlık filmi seyrederken

Sinemada meraklı bir Amerikan filmi seyrediyordum. Bir aralık elimden düşen şapkayı almak için yere eğilmiştim. Kalkarken kol düğmeme sicim gibi bir şey dolandı. Baktım bir sap fanilâ yünü... Yavaş yavaş çekmeğe başladım. Fakat nedense bir sap iplik bitmiyor, ben çektikçe geliyordu. Filim fazla heyecanlı olduğu için fazla dikkat etmeden bu yünü bir yumak halinde sarmağa başladım. Büyüdükçe büyüdü ve adetâ iri bir Yafa portakalı haline geldi.

Nihayet filim biterken yünün de arkası kesildi. Yumağı paltomun cebine koydum ve dışarı çıktım.

Ertesi günkü gazetelerde şöyle bir serlevha gözüme çarptı:

Dün mahir bir hırsız, sinemada bir kadının yün etekliğini çaldı.

BİZDE TELEVİZYON KURULURSA :

— Bunu alın efendim, camı en kuvvetli göbek atanlara mukavimdir!

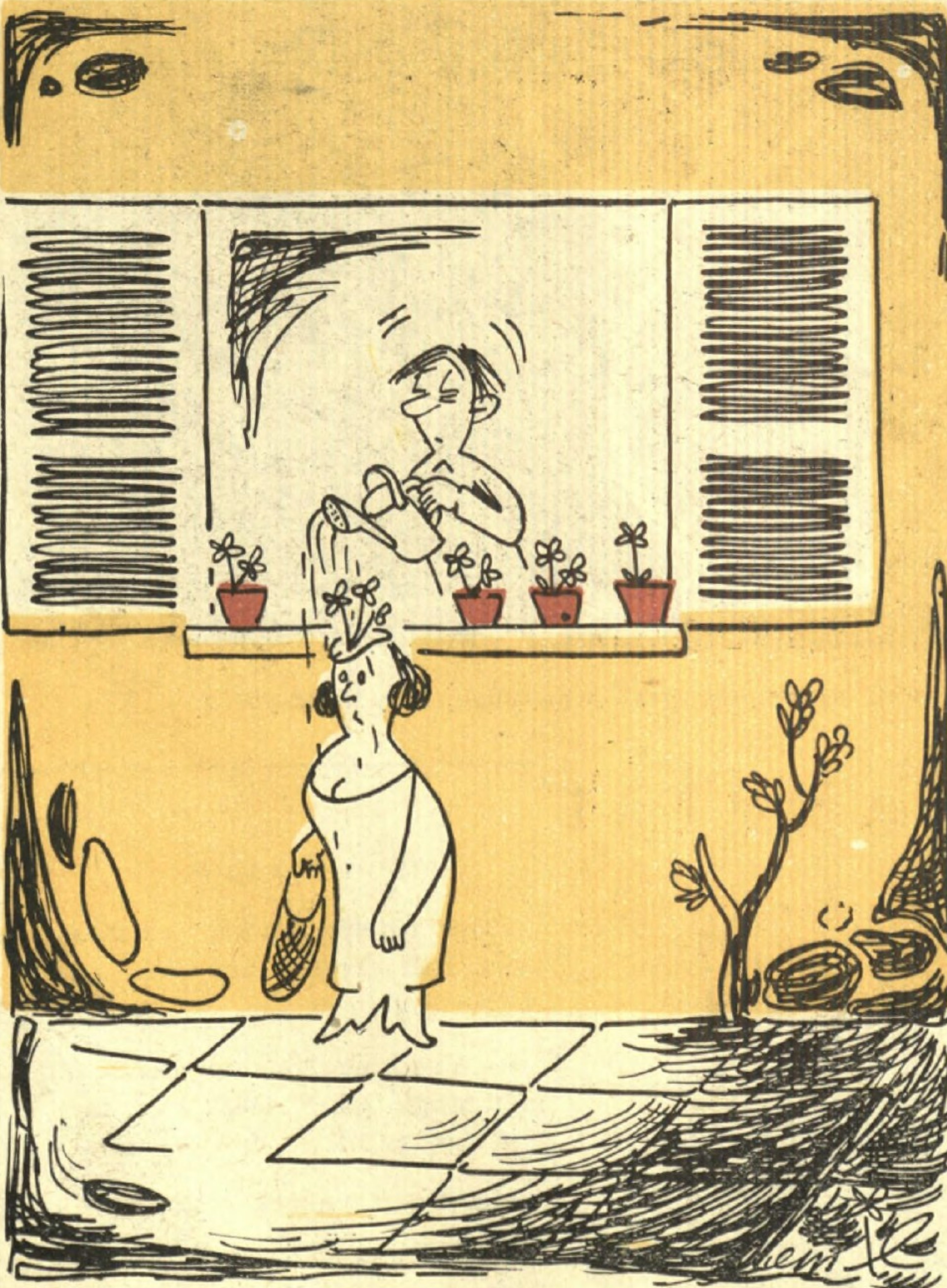
Neler olmuş ?

Bir kapının önünden geçiyordum. İçerde gürültülü bir konuşma vardı. Biri:

— Alçak!. Namussuz!. Hırsız! Haysiyetsiz!.. diye barbar bağırıyordu.

— Sensin!

— Vay, bir de bana hakaret ha?!. Zaten senden başka ne beklenir? Dünyada ne oldunsa benim sayemde oldun, onu unutuyor musun?

YAZISIZ!..

226

GÜNAH

Karısı taklit bir inci gerdanlık almıştı. Kocası:

— Kaç para verdin buna? diye sordu.

— Elli lira.

— Elli lira mı? Yazık değil mi bu cam parçalarına elli lira vermek? Vallâhi günah...

Kadın öfkelendi:

— Günahsa günah. Sen takacak değilsin ya? Günahı benim boynuma...

○

ZAVALLI

Yazlık evlerine yeni bir hizmetçi almışlardı. Evin hanımı:

— Bundan evvel çalıştığın yerden niçin çıktın kızım? diye sordu.

— Hanıma her gün sabahtan akşama kadar peki hanımefendi, beye de her gece akşamdan sabaha kadar hayır beyefendi demekten bıktım da ondan...

SEBEP!

Cimriliğiyle meşhur bir öğretmen, fizik imtihanında talebesine sordu:

— İçinde asit dolu bir kaba bir gümüş lira atsam erir mi?

— Erimez efendim.

— Aferin, şimdi neden erimez, onu söyle...

— Eriyecek olsa siz atmazsınız ki...

○

GEL DE TANI

Arkadaşının karısiyle ilk defa tanışıyordu. Onunla, kadının odadan çıktığı bir sırada yalnız kalınca:

— Yahu dedi, ben senin karını siyah saçlı, esmer bir kadın olarak tahmin ederdim. Halbuki serişin bir tazeymiş.

Arkadaşı güldü:

— Seninki tahmin değil, kehanet birader. Evlendiğim zaman sahiden öyleydi...

— Vali söyledi : Amerikada bile korna yasağı yokmuş. Ne diye bize boru öttürtmüyor?

— İstanbulda yalnız onun borusu öter de ondan!..

Şan .... Konseri!..

B U G Ü N

Neredeyse oyacak gözlerini sinekler,
Belediye, gafletin yastığında pinekler!

Koyunların memesi birer çeşme musluğu,
Birer terkos haznesi keçilerle inekler!

Döndü manav dükkânı kuyumcu dükkânına,
Halis pastırma diye satılır kart eşekler!

Bütün yangın yerleri bir yeraltı dünyası :
Yıkık bodrumlarından çıkar asrî melekler!

Küçük hanım kaş yolar aynanın karşısında,
Altı aylık çocuğu kaldırımda emekler!

Londrayı dinlerken şu kübik apartıman :
Karşıki viranede ulur kuduz köpekler!

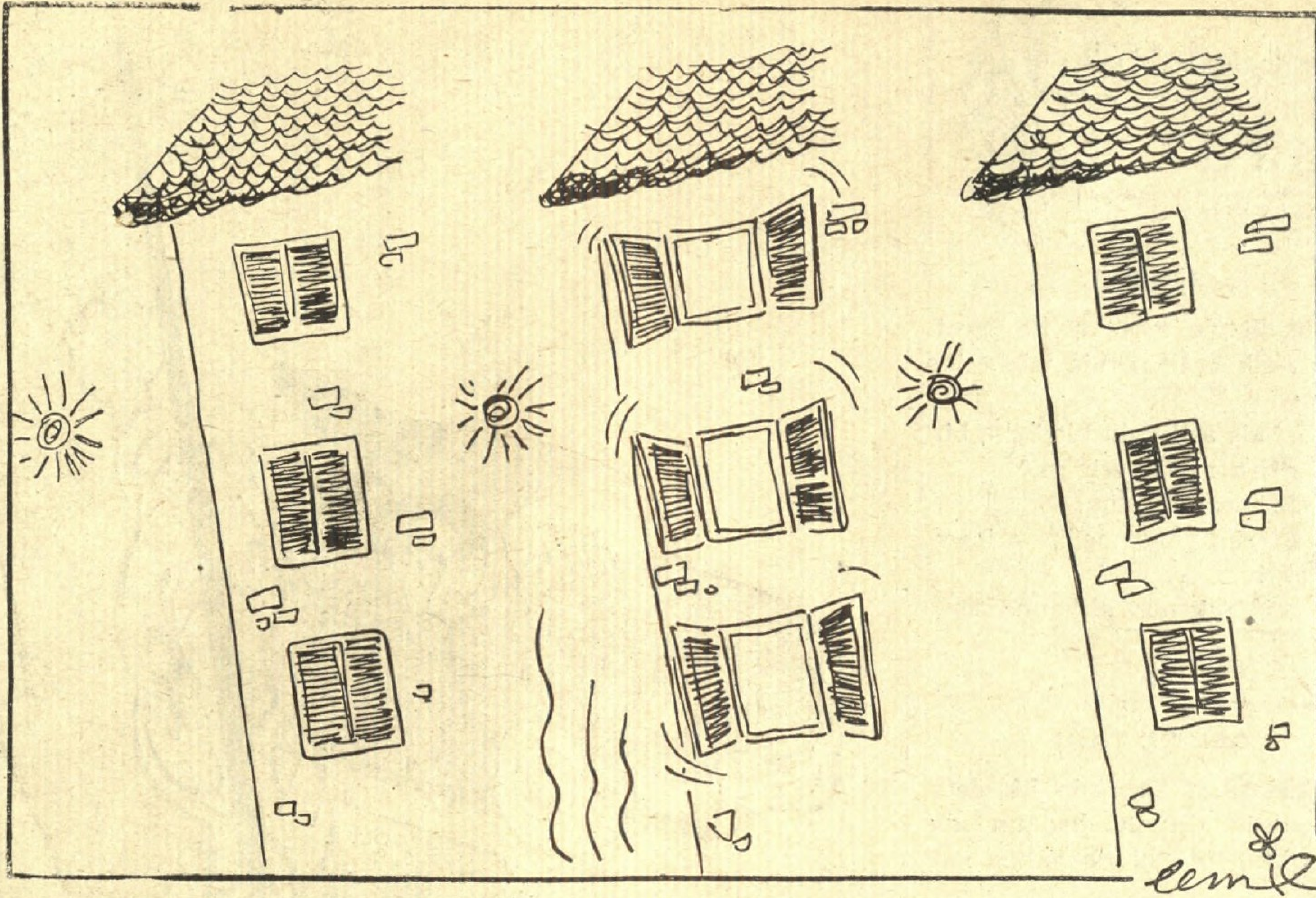
Islah ettik çok şükür İstanbul radyosunu,
Sık sık konser veriyor zurnalar, dümbelekler!

Din ile dünya işi gerçi ayrıldı, ammâ...
Eğilen alınların seccadesi etekler!

Ey Çimdik, bıkmadın mı kaç yıldır söylemekten?
Güler sana lâklâkla ömrü geçen leylekler!

ÇİMDİK

MEMUR APARTMANLARI YAPTIRILACAK :

Bir memur apartmanı!..

. . . . — Çilek, çileeeeek... — İki yüze çileeeek...

Istanbulun yeniden fethi

Cumhuriyet gazetesi, bir başmakalesinde, «İstanbulun imar bakımından yeniden fethedilmesi lâzımdır» dedi. Bunu okuyan Akbaba muhabiri hemen gidip Fahreddin Kerim Gökay'ı yakaladı ve sordu:

— Bu günkü Cumhuriyeti okudunuz mu?

Şirin vali, neşesini de, istifini de bozmadan:

— Okudum, dedi.

— Ne buyurursunuz?

— Anlamadım. İstanbulun bir daha fethedilmesine ne lüzum var? Varsa bana ne? Ben Fatih değilim, valiyim. Askerlik işlerinden anlamam.

— Askerlik değil. Cumhuriyet İstanbulun imar bakımından bir kere daha fethedilmesini istiyor.

— Onu da anlamadım. İmar bakımından fetih nasıl olur? Neresini fethedeceğiz?

Akbaba muhabiri biraz düşündükten sonra şöyle bir misal verdi:

— Meselâ... Tahtakale. İstanbulun göbeğini kaplayan bu büyük semt eroinciler, kaçakçılar, hırsızlar, zorbalar yatağıdır. Ayrıca baştan başa bir mezbele... Polis bile o batakhanenin gizli köşelerine sokulmaktan çekiniyor.

Valimiz başını salladı:

— Orası öyle... dedi, fakat bir değil, beş tane Fatih Sultan Mehmet gelse Tahtakaleyi fethedemez. Orasını serserilerden kurtarmak, İstanbulu Bizanslıların elinden almaktan çok zordur.

— Peki efendim... İstanbulun bir de pahalılık bakımından, fiyat bakımından fethi var.

Valimiz iki eliyle birden önündeki boşluğu iterek bağırdı:

— Aman!.. dedi, hele o işin altından on Fatih kalkamaz. İkinci Mehmet gelsin de bir emirle fiyatları düşürsün bakalım. Domatesler kahkahayı basar, enginarlar dilini çıkarır, fasulyeler sıçrar, hıyarlar zıplar. Hiç birine bir söz anlatılamaz. Benim işim gücüm yok da asma kabağını karşıma alacağım:

«— Sen de öyle kendini bir şey zannetme. Nihayet asmakabağısın. Haddini bil de kendini pahalıya satma!

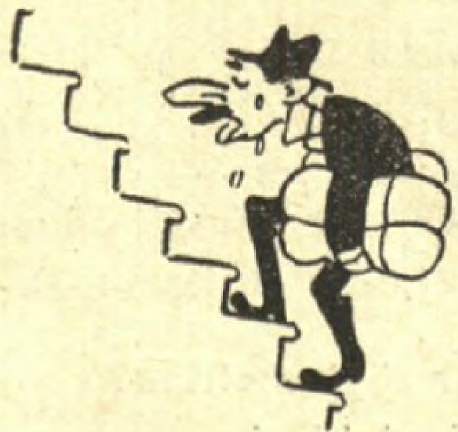
«Diyeceğim ha!.. Ben asmakabağı değilim.

— Estağfurullah... Fakat imar bakımından İstanbulun yeniden fethi mümkün değil midir sizce?

— Ne imarı?

— Meselâ... Ne bileyim... Yol yapmak... İstanbulun yola ihtiyacı var.

— Katiyen yanlış... İstanbul en yollu şehirdir. Bunun ispatı da, İstanbulun diğer memleket şehirleri arasındaki yarışta en fazla yol alması, ilerlemesidir. Ben İstanbula bugünkü yolları fazla buluyorum. Bazılarını kaldırmak istiyorum.

Ağzı açık kalan Akbaba muhabiri:

— Hangi yolları kaldıracaksınız? diye sordu.

— Köprü üzerinden nakil vasıtalarının geçmesini yasak edeceğim.

— Fakat... şehirde o zaman sey rüsefer durmaz mı?

— Durmaz. Eski tahta köprü zamanında ne elektrikli tramvay vardı, ne otomobil. İstanbulun müslüman halkı bu tarafta, hıristiyan halkı öte tarafta yaşardı. Köprüden yalnız Boğaziçinde ve Haliçte oturanlar vapura binmek için geçerlerdi.

— Peki efendim... Halktan 50 milyon lira istikraz ederseniz bu parayı nerelere sarfedeceksiniz?

— Elli milyon da bir şey mi? Onun adı milyon. Eski zamanın elli bin lirası kadar birşey. Program masrafına gider.

— Proğram masrafı nedir?

— Tabiî, bu paranın mahall-i sarfı için bir program lâzım. Daha evvel tetkikat lâzım. Ben bir dünya seyahatine çıkacağım, Avrupada, Amerikada, Afrikada, Uzak doğuda incelemeler yapacağım. Bir çok memleketlerden mütahassıslar çağıracağım. Gelecekler. Aylarca kalacaklar. Onlar da tabiî burada tetkikat yapacaklar, plânlar hazırlıyacaklar... Elli milyon azdır bile!

Akbaba muhabiri için valimize teşekkür edip ayrılmaktan başka söylenecek söz, yapılacak iş kalmadığını tahmin edersiniz!

Şeytan Çekici

TAVSİYE

Gayet müsrif bir kadına gönül vermişti. Anasının, babasının bu kadınla evlenmesine razı olmıyacaklarını bildiği için evde lâfını bile edemiyordu. Fakat gönlüne de bir türlü hüküm geçiremiyordu. Nihayet gizlice evlendi.

Bir kaç gün sonra arkadaşlarından birine dert yandı:

— Neclâ ile evlendim. Fakat annemin, babamın haberi yok. Haber vermeğe de bir türlü cesaret edemiyorum. Acaba ne yapsam?

Arkadaşı gülümsedi:

— Hiç bir şey yapmana lüzum yok!. Bir, iki ay sonra düşeceğin sefaleti görerek onlar senin ne halt karıştırdığını anlıyacaklardır.

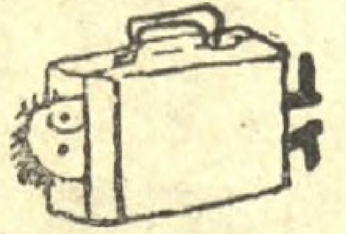

NE YAPSIN Kİ!

Halil Lûtfi dostlarından birine, çocuğu olduğu için bir tebrik mektubu yazacaktı. Düşündü, taşındı. Pul parasına kıyamadı, Nihayet aklına güzel bir çare geldi. Zarfa pul yapıştırmayı unutmuş gibi yapıp öylece kutuya atacaktı. O zaman mektubu üzerindeki adrese götürür, orada taksi pulu yapıştırırlardı.

Sevindi. Hemen oturup mektubu yazdı. Sonra da şu cümleyi yazıp gönül aldı:

— Sevgili dostum, dalgınlıkla zarfın üstüne pul yapıştırmayı unuttuğum için özür dilerim. Ne yapayım ki, işin farkına vardığım zaman mektubu posta kutusuna atmış bulunuyordum!

YAŞTAN OLSA!

Sayın bay seksen yaşlarında var. Allah daha ziyade etsin. Sıhhati de yerinde. Yalnız son günlerde sol bacağına bir ağrı yapıştı. Bir türlü geçmiyor. Bay meraklı, hemen bir doktor çağırttı. Muayene oldu. Sonra doktora sordu:

— Bu ağrı neden ileri geliyor acaba doktor?

Doktor yutkundu, bir an düşündü. Sonra işin doğrusunu söyledi:

— Yaştan efendim!

İhtiyar başını salladı:

— Olamaz... Benim sol bacağım, sağ bacağımla ayni yaştadır. Halbuki sağ bacağımın ne ağrıdığı var, ne de sızladığı... Hastalık yalnız solda!

228

Akıl Kirası

Zaten meşgul, yani işi başından aşmış dedikleri cinsten bir adamım. Ama efendi, ne yapıyorsun, acaba vücudün dünyaya o kadar lâzım mı ki, bu derece iş yükleniyorsun da adını serseme çıkarıyorsun siyeceksiniz, o başka mesele... Bütün bu felâketler yetişmiyormuş gibi, bir de şehre uzak oturuyoruz; Göztepede... Felâket deyişime saşmayın. Evvelâ bu zamanda hiç zor iş görmeden yaşamanın kolayını bulmuş açıkgözler varken bostan beygiri gibi nafile yere çalışmak, felâketin en büyüğüdür. Ondan sonra efendime söyliyeyim, uzakta oturmak daha büyük felâket.

Neyse, traşı uzatmıyalım da sadede gelelim.

Bizim hanım, temizleyicide tay yörü mu ne varmış. İlle de her gün herifin önünden geçiyorsun, al, getir, ben yarın falanca yere yünlüyle nasıl giderim, ipekli tay yörüm dururken diye tutturdu. Hoş tutturmasına da hacet yok ya... Bizler gibi meskenet erbabı için hanımların bir göz kırpması yahut bir kaş çatması, atom bombasından daha tesirli bir emirdir.

Pekâlâ dedik. Akşam üzeri yazıhaneden çıkınca temizleyiciye uğrayıp tayyör müdür, döpiyes midir ne karın ağrısıysa yükte sahiden hafif, pahada hayli ağır nesneyi paket ettirdik. Orada baş ka müşteriler de vardı. Elimdeki kitabı masanın üstüne koydum, Parasını verdim, sonra döküntülerimi toplıyarak çıktım, vapura yetiştim. Oh... Kırk yılda bir tazı olup tavşan da ben tutacağım. Hanımın gözüne gireceğim diye memnun, açtım kitabımı, başladım okumaya.

Vapur Haydarpaşaya geldi. Unutmiyayım diye her şeyimi karşıma koyarım. Eşyamı topladım, trene doğru bir koşu tutturdum. Yerleştikten sonra tabiî yine gelsin kitap. Göztepede, az daha istasyonu kaçırıyormuşum. Kendimi aşağıya dar attım. Tren kalktı. Ben de eve yollanacakken üzerimde fazlaca bir hafiflik hissettim. gerçi evlilerin kendilerinde ağırlık hissetmeleri şayanı tercih değildir ama, bu başka türlüsü... Aman, zaman demeğe kalmadan bizim hanımın ipekli döpiyesini trende unuttuğum aklıma geldi. Merdivenleri dörder beşer tırmanarak kan ter içinde istasyon müdürünün odasına daldım. «Aman» diyerek vaziyeti anlattım. «Siz hiç merak etmeyin» dediler. Zırrr... Erenköyüne, yani bir istasyon sonrasına telefon. Nerde? İstasyon sanki çöl.. Cevap alabilirsen al. Olmadı dediler, bu sefer daha sonraki istasyona, Suadiyeye... Neyse oradaki memur bulundu.. «Tren şimdi kalktı» dedi, «daha evvel söylemiş olsaydınız..» Eyvah... Haydi bu defa da üç dört istasyon ilerisine, tâ Maletepeye.. Böyle kovalamaca oynarken nihayet treni bir yerde yakaladılar. Tenbih ettiler ki şeftrenle kondöktör vagonları arasınlar. Şayet inenlerden biri o zamana kadar götürmediyse eşyayı alıkoysunlar Yok, alıkoyamazlarmış. İlle son durağa, Pendiğe gitmeliymiş. Peki, götürsünler dedik. Göztepe ayrıca Pendiğe de telefonla vaziyeti bildirecekti. Ben, arkadan gelen trene atlıyarak hanımın döpiyesine Pendikte el koymağa gittim.

Bu tarafların banliyösü de bir tuhaf. Git git bitmek bilmez. Bir yandan benden ter boşanır, boru mu bu? Kadın eşyası. Maazallah, kaybolursa...

Nihayet binbir endişe içinde Pendiğe ulaştım. Soluğu hareket memurunun odasında aldım.

— Ha... dedi, öyle bir şeyler bulunmuş galiba ama, biz usulen Haydarpaşaya gönderdik. Göztepe bize haber verdiği zaman o katar geriye doğru yola çıkmıştı.

Bir anormal adam (!)

— Öp babanın elini bakalım... Peki şimdi Haydarpaşaya ne zaman tren var?

— Kırk beş dakika sonra...

Bütün günün yorgunluğu yetişmiyormuş gibi başıma gelen bu yolculuk macerasından sonra orada çakılıp kalmak doğrusu ayrı bir zevkti. Hangi birisine yanayım? Kaybolan esvaba mı, zamana mı, boşuna yorğunluğa mı?

Zaman nihayet geçti. Trenin hareket saati geldi. «Aman, dedim istasyon memruna, bari Göztepeye telefon edin de alakoysunlar, Haydarpaşaya kadar gitmiyeyim...»

Ve yola çıktım. Göztepeye geldim güç belâ. Merdiveileri tırmandım. Rahat bir oh çektim. Hani, yarış kazanmış bir beygir azametiyle soludum demektir bu. Memura:

— Geldi mi? diye sordum.

— Ne geldi mi?

— Şu bizim kaybolan...

— Ha, Pendik bize telefon ettiği zaman o katar çoktan Haydarpaşayı bulmuştu. Nerden alakoyalım?

Daha sonraki trenle bir Haydarpaşa seferi daha. Ne bulsam beğenirsiniz? Bir kutu pişmaniye ile bir şemsiye... «Aman yahu bunlar benim değil? Elbise olacak, kadın esvabı» dedikse de, trende başka şey unutulmamış. Bütün cesaretimi, tevekkülümü toplıyarak gece yarısına doğru eve döndüm. Macerayı olanca acıklığiyle karıma anlattım. Kendimin zaten miskin ve beceriksiz bir herif olduğunu bilirdim. Ne demeğe bana böyle iş havale ederlerdi sanki? Şimdi nasıl yenisini yapacaktık?

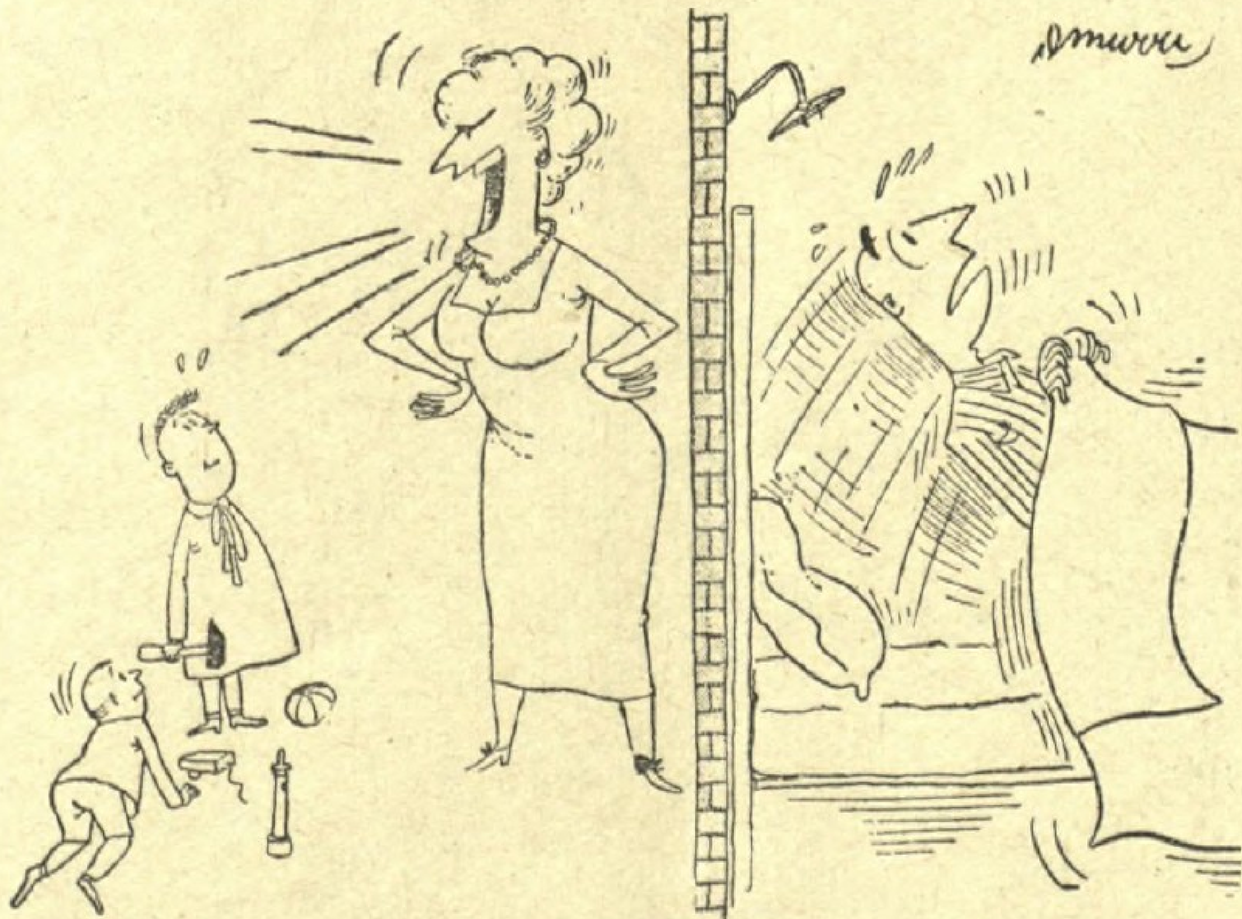
Fırtınayı hafifçe atlatmamın tek sebebi, karımın yorgun halime sahiden acımış olmasıydı. Yok sa beni bir döpiyes için sekiz piyes yapmasını o bilirdi. Durumu kabulden başka ne gelirdi elden?

Ertesi günü dalgın dalgın yazıhaneye giderken temizleyici seslendi:

— Beyefendi, dün parayı verdiniz ama, esvabı almamışsınız...

Ağzımdan çıkan iltifatın kime ait olduğunu siz tahmin edin de göreyim!..

Hikâyeci

— Susun diyorum size!.. İçerde babanız uyuyor!..

OLUR ŞEY DEĞİL!

Bayan biraz erken doğmuştur. Yanlış anlaşılmasın, yedi aylık değil, yetmiş sene evvel doğmuştur. Geçen gün kendisini ziyaret eden bir gence sordu:

— Sizin kaç tane biraderiniz var?

— Bir tane efendim.

— Bir tanecik mi?

— Evet efendim!

— Olur şey değil!.

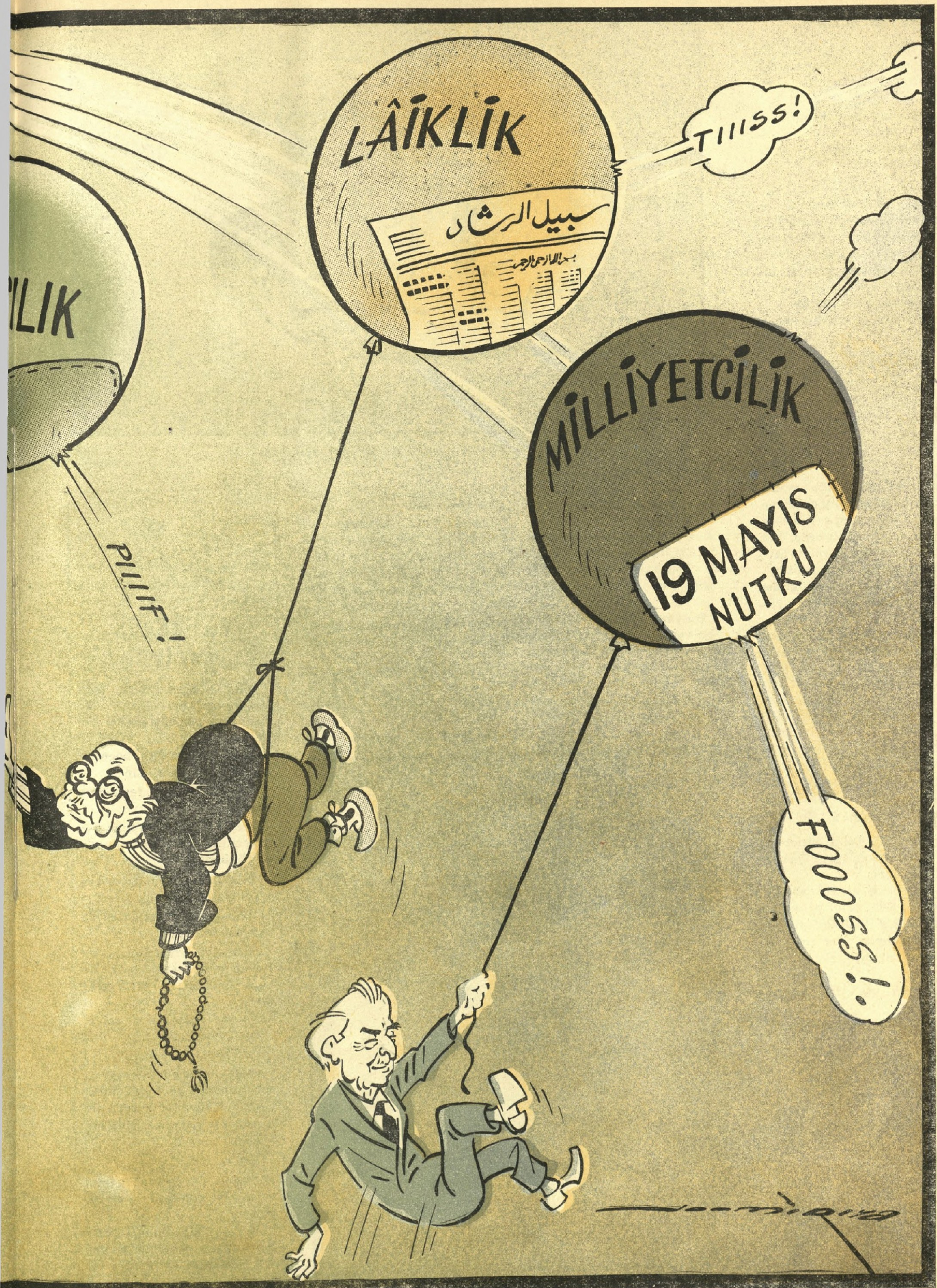
— Ne gibi efendim?

— Geçen gün hemşirenize ayni şeyi sordum.

— Ne dedi efendim?

— İki biraderim var, dedi.

1954
SEÇİM
LERİ
FIIISS!
DEVLETÇİLİK
HALKÇ

LÂİKLİK
سبيل الرشاد
İLIK
PIIIIF!
TIIISS!
MİLLİYETCİLİK
19 MAYIS NUTKU
FOOOSS!

lonlar!

Hüsnü kuruntu

Eski iki dost, biri kadın, biri erkek. Oturmuş, eski günlerden, eski hatıralardan konuşuyorlardı. Erkek:

— Hayatımda hakikaten güzel iki kadın tanıdım! dedi.

Kadın hemen sordu:

— Öteki kimdi?.

O

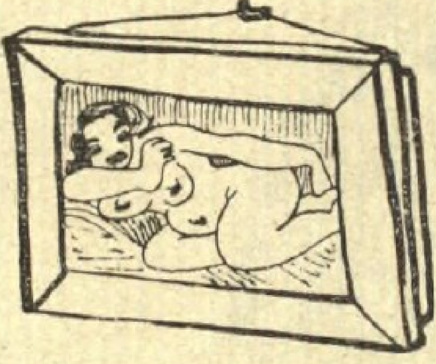
NE ALMIŞ

Uzun zaman gezip tozduktan sonra nişanlandılar. Kızın arkadaşları, onu tebrik ediyorlardı:

— Söyle bakalım kâfir, nişanlın ne aldı?

Kızcağız boynunu bütük:

— Hiç, yok yere annemle babamın ahını...

NÜKTE

Umum müdür tetkik seyahati intibalarını soğuk nüktelerle anlatmağa gayret ediyor, memurlar katıla katıla gülüyordu. Yalnız içlerinden birinin suratı asıktı. Umum müdür dayanamadı:

— Yahu, dedi, sen nükteden anlamaz mısın? Neye gülmüyorsun?

— Mecbur değilim ki... Yarından itibaren nakledildiğim yeni vazifeye gidiyorum!

ACABA?

Anadolu otellerinden birine yeni bir hizmetçi gelmişti. Otel sahibi delikanlıya:

— Müşteriler ne sorarsa var, diyeceksin, dedi. Arar, bulur,, bir şey uydururuz. Müşteri yok lâfından hoşlanmaz. Her şeye var de, sonra aklına gelip aramaz bile!.

Ertesi gün otele bir müşteri geldi, sordu:

— Oğlum boş odanız var mı?

— Var efendim.

— Tek yataklı?

— Var!

— Sıcak su?

— Var!

— Banyo?.

— Var!

— Elektrik?

— Var!

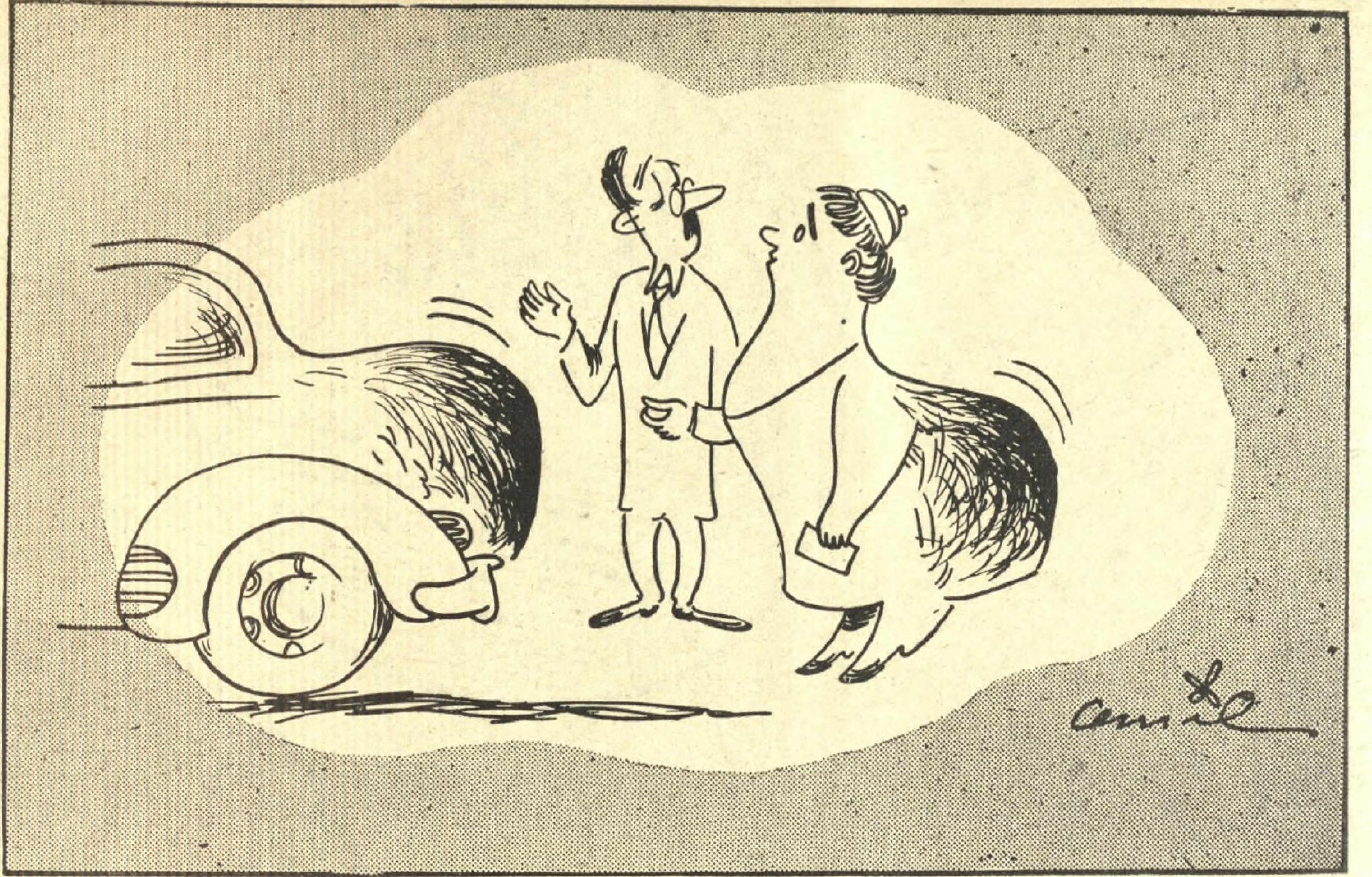
— Soba?

— Var!

Müşteri şüphelendi, fakat sırayı bozmadan bir suru daha sordu:

— Bit?

— O da var!..

— Size bu otomobili almanızı tavsiye ederim efendim!..

Hırsızlama!..

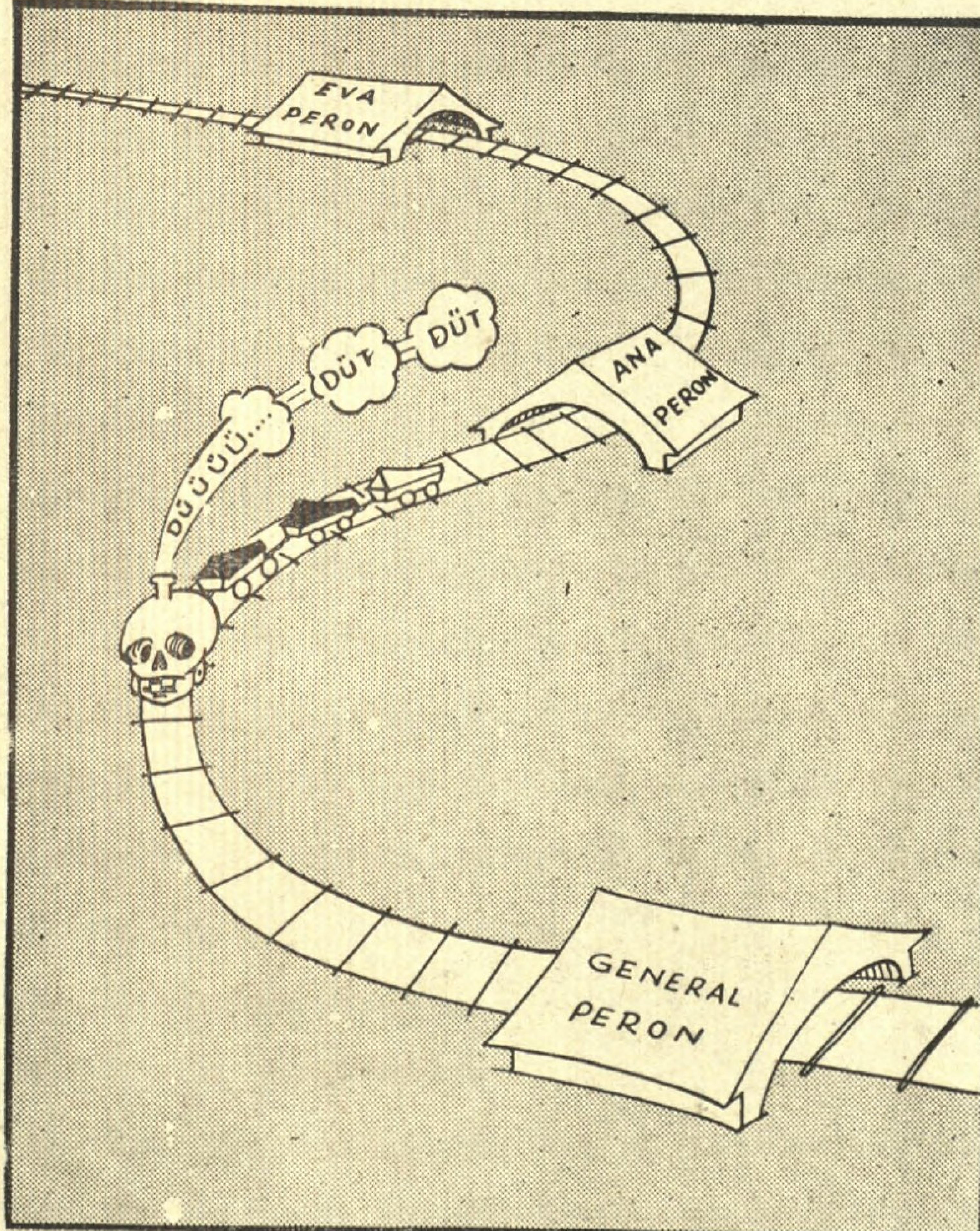
Harp zenginlerinden Nuri, geçen sene Şişlide koca bir ev inşa ettirmişti. Bir gün eski, samimî, fakat züğürt arkadaşlarından Hamdiye yeni evini gezdiriyordu:

— Bu «arabesk» salon, diyordu, bu maon yatak odası, bu kütüphane, burasını bilârdo salonu yaptırdım. Çok güzel değil mi? Hele şu saklı merdivene ne dersin? İstediğim zaman buradan çıkacağım ve hiç bir tarafa iştiraki olmıyan bir salona gireceğim.. Ben bu merdivene «hırsızlama» adını koydum. Hoş değil mi? Söyle bakayım, sen ne dersin?

Hamdi, sözünü esirgemeden cevap verdi:

— Çok hoş bir isim! Fakat bunu yalnız merdivene değil, bütün eve teşmil etmeli?!..

GENERAL PERO'NUN ANNESİ DE ÖLDÜ (Gazeteler)

Son tren!..

En büyük meziyet

Ana — Kızım neye beni üzüyorsun? Seni istiyen adam otuz yaşında parlak bir genç...

Kız — Ben on yaş küçüğünü de bulabilirim anne.

Ana — Sonra fevkalâde güzel...

Kız — Ondan daha ne güzelleri etrafımda pervane gibi dönüyor.

Ana — Amma onların evleri, dükkânları yok..

Kız — Apartımanlısını da bulmak mümkün.

Ana — Apartımanlısını bulursun amma cahil olur. Bu genç Avrupada tahsil görmüş.

Kız — Apartıman sahibi olmak tahsile mâni mi? Bak doktorlara...

Ana — Bu adamla evlenmek istemediğine çok müteessirim. Yalnız bir kusuru var ki beni bir parça müteselli edecek...

Kız — Nedir?

Ana — Geçen senedenberi arkadaşın Nerminle sevişiyormuş...

Kız — İlâhi anne... Bunu niye daha evvel söylemedin... Öyleyse bu adama varacağım.

232

Dünya Mizahından

Bir Çin Hikâyesi

(Kia-o-çe) adaletile şöhret almış bir Çin hükümdarıydı. Sarayının duvarlarında şöyle levhalar okunurdu: «Bir tek adaletsizlik bir memleketi batırmağa kâfidir», «Haksız yere bir karıncanın incindiğini görmek on yedi oğlumun ateşte yakıldığını görmekten bana daha acı gelir.»

(Kia-o-çe) vezirlerini de kendi kafa ve mesleğine uyğun adamlardan seçmişti. Bunlar gece gündüz memleketi dolaşırlar, halkın şikâyetini dinlerler, haksızllk yapan kim ise memleketin en ileri gelenlerinden de olsa şiddetle cezalandırılırdı.

★

Memlekette nereden geldiği bilinmiyen bir Yahudi peyda olmuştu. Bu adam usta bir kuyumcu idi. Çinin en meşhur kuyumcularının yaptıkları başlıkları, yüzükleri gölgede bırakacak ince işler meydana getiriyor, yerli sanatkârları birer birer dükkânlarını kapamağa mecbur ediyordu.

Yerli kuyumcular onu bir kaç kere (Kia-o-çe) ye şikâyet etmiş, fakat hükümdardan: «Ne yapalım. Mademki o sizden daha usta bir adam, o halde sizi iflâs ettirmek onun hakkıdır» dan başka cevap alamamışlardı.

★

Hükümdar oğlunu evlendiriyordu. Gelinine dedelerinden kalma bir kıymetli inciden o zamana kadar misli görülmemiş bir yüzük yaptırmak istemiş, bu işi Yahudi kuyumcuya sipariş etmişti.

Yüzük hazır olduğu zaman (Kia-o-çe) yerli kuyumcuları saraya topladı: «Gelinime hediye edeceğim yüzüğü bir yabancıya yaptırdığım için bana kırıldığınızı işittim, dedi, fakat yapılan mal meydandadır. Onu siz de görün. Bir eşini meydana getirmekten âciz olduğunuzu itiraf edeceğinizden ve bana hak vereceğinizden şüphe etmiyorum».

Kuyumcular birer birer yüzüğü muayene ettiler ve yapılan işin inceliğine hakikaten hayret ettiler. Yalnız bunların en ihtiyarı inciyi güneşe tutup tetkik ettikten sonra:

— «Kia-o-çe» iş hakikaten emsalsizdir, dedi, fakat bu Yahudi seni aldatmağa cesaret etmiş,, atalarından kalma inciyi değiştirerek yerine yalancı bir madde koymuştur».

(Kia-o-çe) evvelâ buna inanmak istememişti. Fakat bütün kuyumcular ihtiyarı tasdik ettikleri gibi Yahudi kuyumcu da - biraz sıkıştırıldıktan sonra - hakikati itiraftan başka çare görmedi:

— Evet devletli! Atalarından kalan inci o kadar fevkalâde bir şey ki, dayanamadım; ona benziyen bir madde ile değiştirdim. Asıl inciyi iade etmeğe hazırım,, dedi.

★

Bir hükümdara yapılan sahtekârlık yalnız incinin iadesile geçiştirilemezdi. (Kia-o-çe) ateş püskürüyor, belinden çektiği hançeri Yahudiye saplamamak için kibrit çöpünü kırar gibi parmaklarının arasında kırıyordu.

Nihayet:

— Bu adamı hapsediniz, dedi, yarın onu şehrin meydanında, Hint hükümdarı dostumun bana hediye ettiği kaplana parçalatmağa mahkûm ettim.

Kuyumcular gözlerinden sevinç yaşları dökerek: «Yaşasın âdil hükümdarımız» diye bağrışıyorlardı.

Bu esnada Kia-o-çe'nin başvezirinin yavaş yavaş ilerlediği, hükümdarın önünde yere kapandığı görüldü:

— Kia-o-çe bu adam seni aldattı. Fakat bir hükümdar da olsa bir insanı aldatmak ölümle cezalanacak bir suç değildir. Bu hareket sana yakışmaz.

Kia-o-çe ihtiyar vezirini ellerinden tutarak yerden kaldırdı:

— Ben adaletsizlik yapmam, dedi.

— Yapacağın adaletsizliktir. Artık ne ben, ne de öteki vezirler senin hizmetinde çalışmayız.

Vezirler, durdukları yerde ellerini kavuşturarak yere eğiliyorlar, başveziri tasdik ediyorlardı.

Kia-o-çe kaşlarını çattı :

— Cezanın sonuna kadar benimle beraber bulunmanızı irade ediyorum. Hükmüm icra edildikten sonra istediğiniz gibi harekette serbestsiniz.

★

Ertesi sabah... Güneş henüz doğmuş... Şehrin meydanı bir mahşer haline gelmiş... Dam tepeleri, ağaç dalları Yahudinin parçalanacağını görmeğe gelmiş insanlarla dolu. Meydanın bir tarafında hükümdarla vezirleri için bir nevi otağ kurulmuş... Hint hükümdarından hediye gelen kaplan kafesi meydanın ortasında duruyor.

İdam saati gelince borular, trampetler çalınıyor. Yahudi kuyumcunun mızraklı askerleı ortasında meydana getirildiği görülüyor.

Halk dehşet ve heyecan içinde.. Hükümdarın arkasında el pençe divan vaziyetinde duran vezirler, balmumu heykellere dönmüşler... Yalnız hükümdarın çehresi sakin ve memnun.

Başvezir bir kere daha ağlıyarak;

— Kia-o-çe bu adaletsizlikten kendini koru, diyor.

Hükümdar başını çevirmeden cevap veriyor:

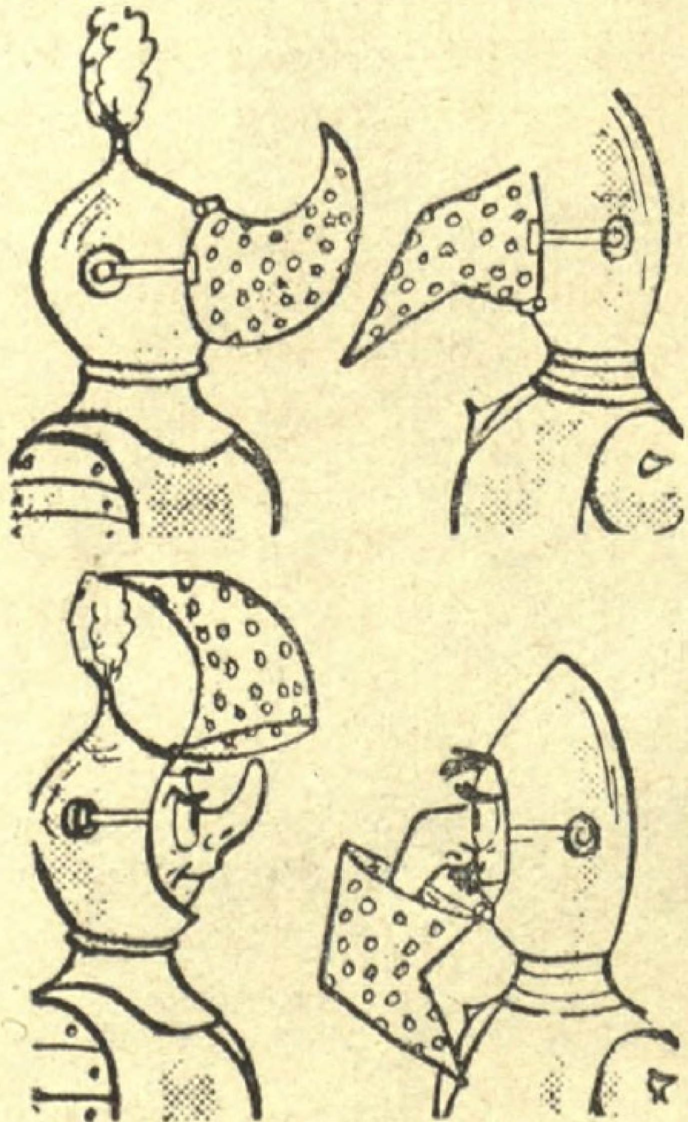
— Bir tek adaletsizlik bir memleketi yıkar... Bana inanın...

Yahudi, kaplan kafesinin karşısındaki ağaca bağlandı, boru ile verilen bir emir üzerine kefesin kapağı açıldı... Bir yıl kadar uzun süren bir dakikadan sonra, gözleri alev, sivri dişleri şimşek saçan azgın Hindistan kaplanı... yerine kıvırcık beyaz tüylü masnm bir kuzunun ürkek ürkek dışarı çıktığı ve Yahudi kuyumcuya doğru yürüdüğü görüldü.

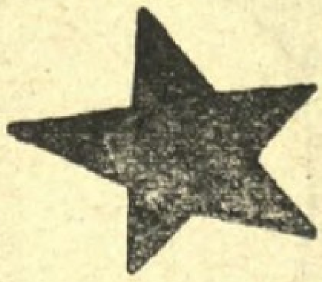
Kia-o-çe yerinden kalktı, Yahudiye çözdürüp huzuruna getirttikten sonra bütün halkın işitebileceği gür bir sesle:

— Sen bizi aldatmıştın... Biz de seni aldatarak adalet hükmünü yerine getirdik ve ödeştik. Haydi şimdi dükkânına, dedi.

Yıldızböceği

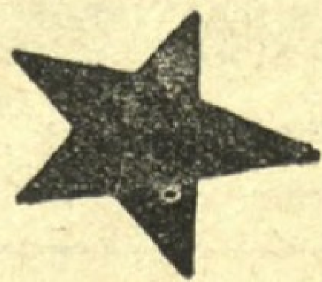
YAZISIZ!..

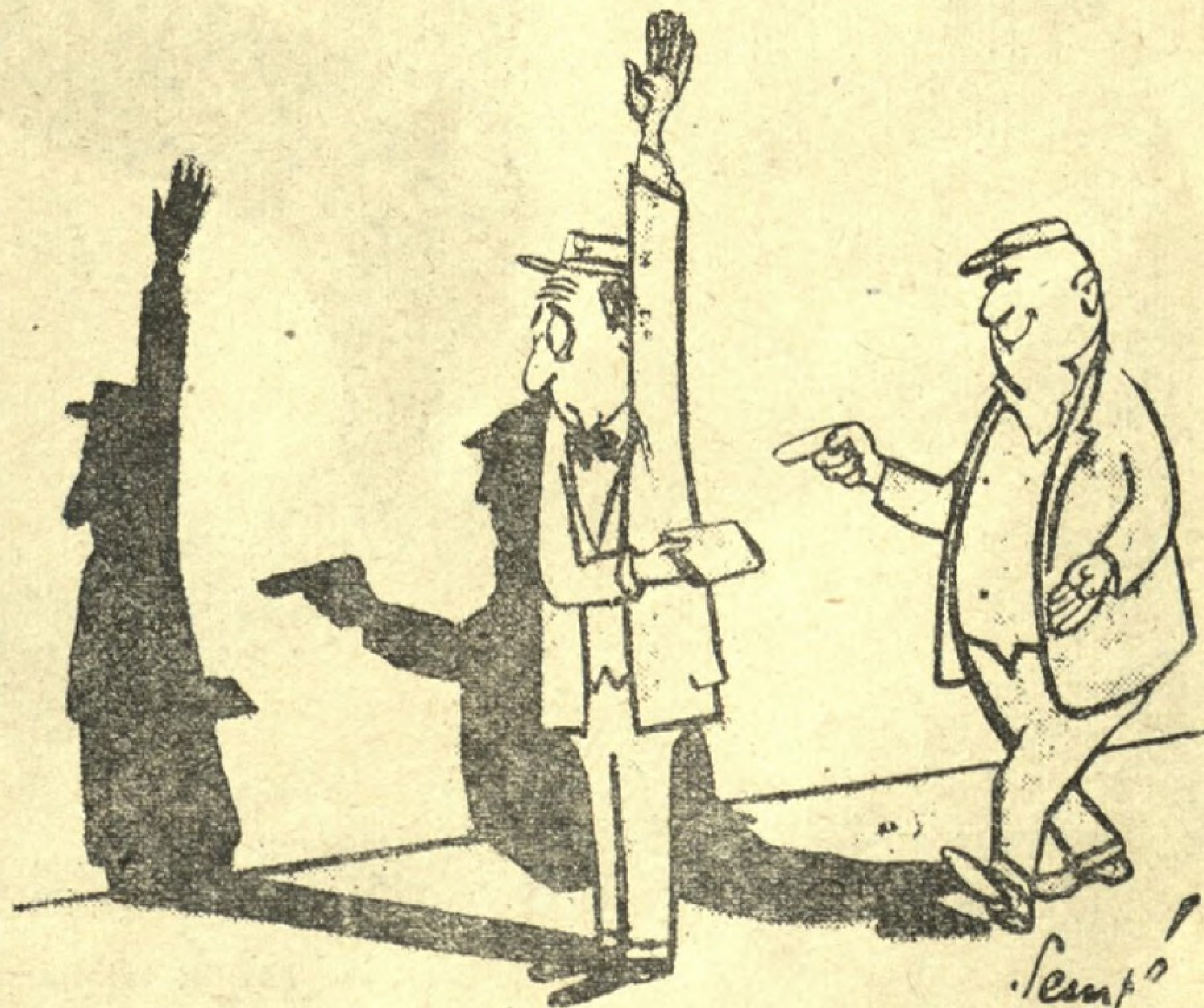

TEHLİKE

Kadının genç bir âşıkı vardı. Bir gün ansızın kocasının baskınına uğradı. Kapının açıldığını duyunca kadın:

— Eyvah, dedi, kocam geldi... Yezit herifin çenesi pek düşüktür. Yarın bütün mahalle dedikodu ile çalkanacak...

YAZISIZ!..

Eski Türk Mizahından

Yanaşmak

Bütün bir yaz, elim şakağımda, vapurun güvertesinden buna dikkat ettim: Yanaşmak, cidden zor iş!.

Koskoca vapurları, daracık boğazlardan geçiren, tehlikeli kayalıklardan sıyıran, akıntılardan, girdaplardan kurtaran en usta kaptanlar bile, iskeleye, gelince ürkerek, acemi, beceriksiz oluyorlar.

Bakıyorum: İskele ile vapur arasında iki karışlık bir ayrılık varken, durgun, dalgasız kıyı suları, kendilerinden hiç beklenmiyen bir kuvvetle, yanaşmak üzere olan koca gemiyi uzaklara atıyor!

Haydi yeniden gayret: Çarklar, sinsi bir hiddetle gizli gizli homurdanarak tekrar çalışmaya başlıyor. Çımacı, elinde halat, fırsatı bulur bulmaz iskeledeki babalardan birine takmak için tetikte..

Bazan, bakıyorum: Manevra mükemmel. Sular müsait. Her şey yolunda. Tekne, bir yandan kaptanın mahareti, bir yandan da rüzgârın ve denizin yardımiyle iskeleye yanaşmak üzere... Derken, nereden çıktığı belirsiz, ufacık bir sandal, yahut hantal bir salapurya ara yere giriveriyor. Artık, vapurla iskele sanki Tahirle Zühredir: Bir türlü birleşmek nasip olmuyor!

Bazan, vapur Sarayburnunu döner dönmez kaptanın üzüntüsünü ben içimde duyuyorum; İskele öyle kalabalık, vapurlar, kayıklar, mavnalar öyle üstüste ki... Yanaşmağa değil, sokulmağa bile imkân yok... Artık, bekle ki, biri yükünü tamamlasın, alacağını alsın ve kalksın da sana şöyle ilişecek bir yer kalsın!

Yanaşmak güç şey vesselâm!..

Yusuf ZİYA

— Sizin direktör bekâr mı?
— Hayır, bir daktilosu var!.

— Mesleğiniz?
— Şair!.
— Okuyup yazmanız var mı?.

Elektrik

Lisede fizikten imtihan yapılıyordu. Öğretmen sordu:

— Söyle bakayım oğlum. Nelerden elektrik geçmez?

— Camdan, kehribardan, tahtadan!

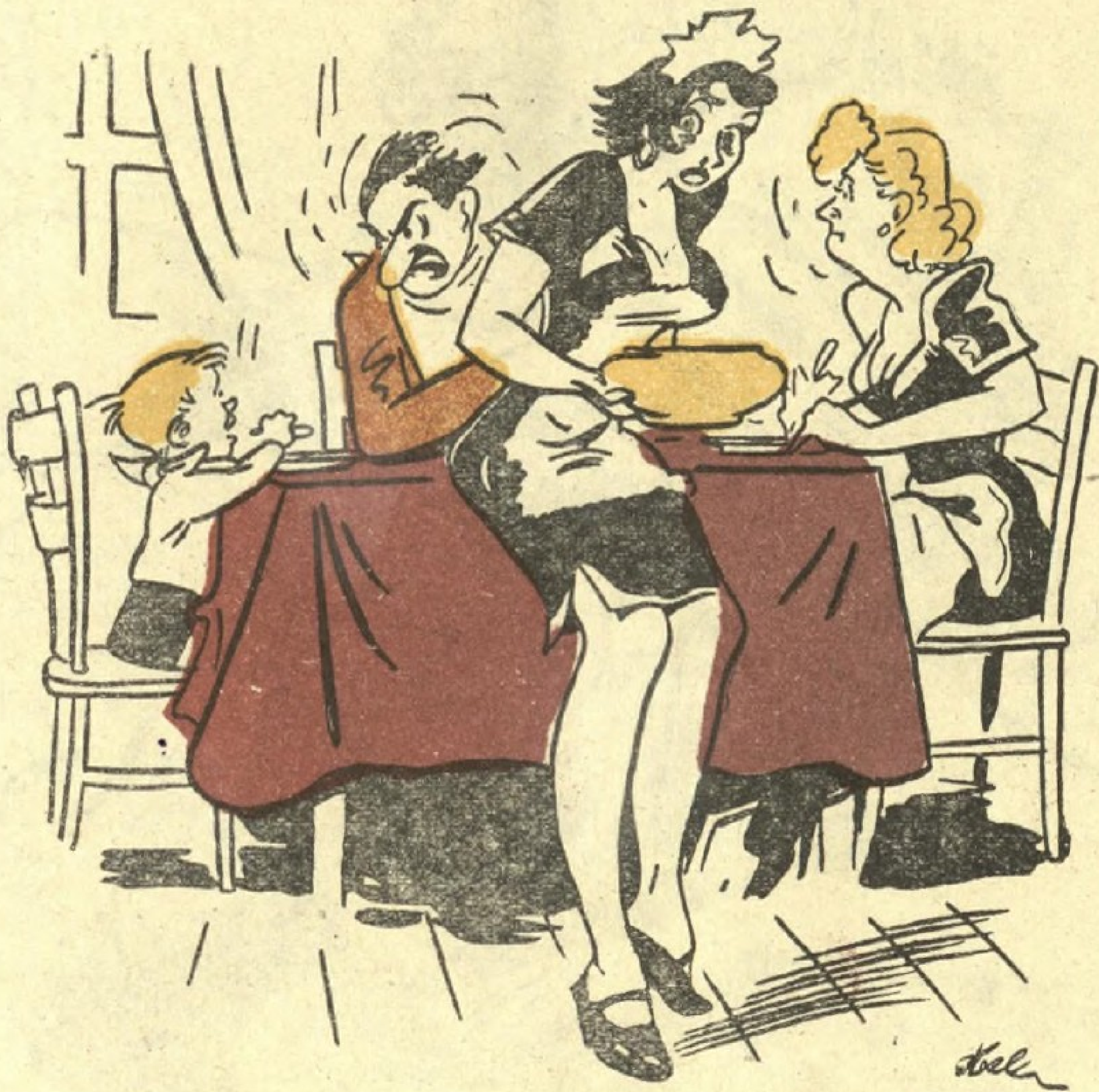
— Başka?
— Lâstikten!
— Başka?
— Bakalitten!..
— Başka?
— Kenar mahallelerden!..

— Gözlük takmamışsın, yüzün kararacak...
— Zarar yok, şimdi yüz karası moda!..

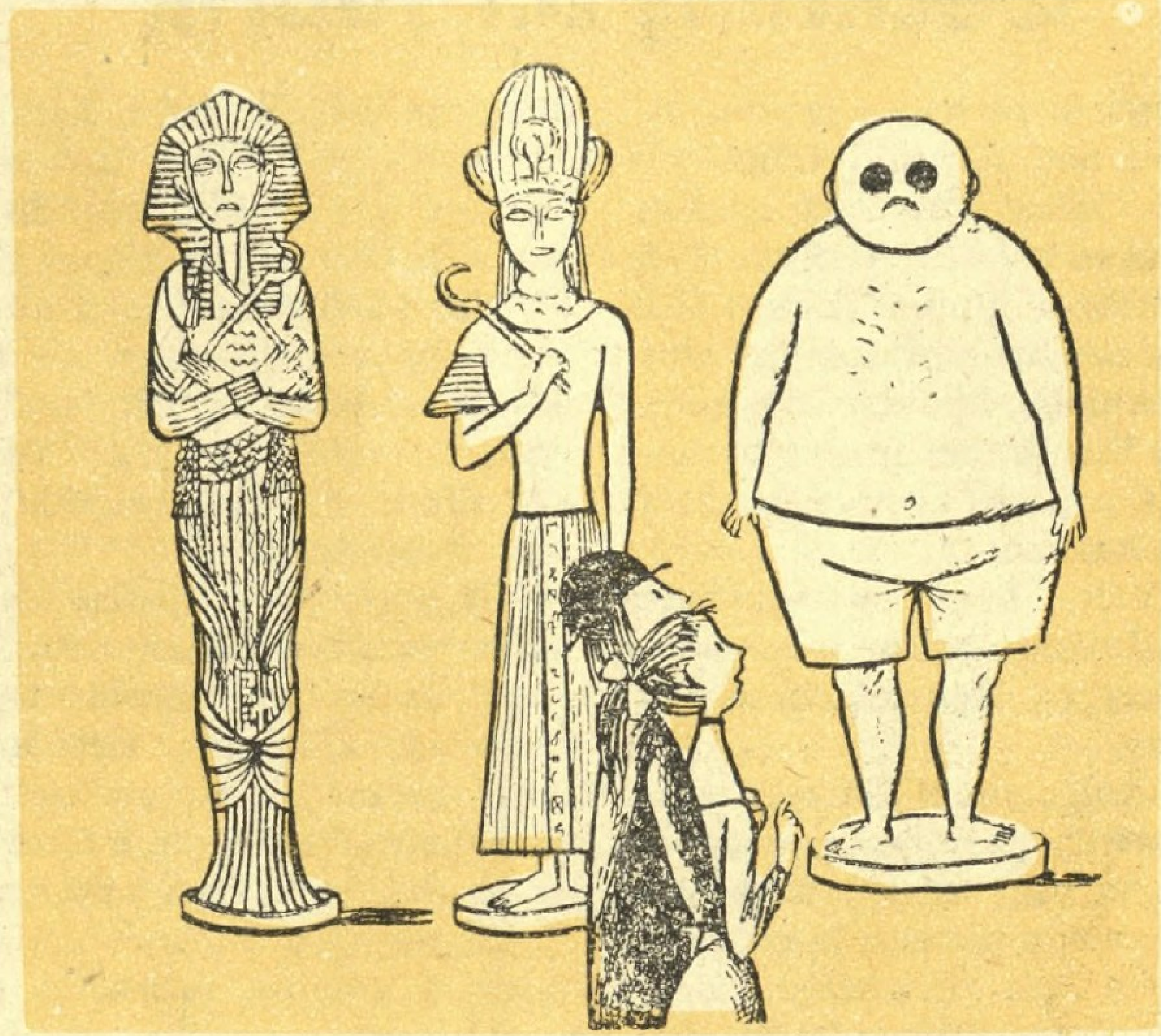
234

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

— Baba «şekerim, canım, pilicim, efendisinin bir tanesi» ne demek?..

— İl Travaso —

KÜÇÜK SEVDALILAR MISIRDA :

— Peki, bu hangi Firavun?..

— France Dimanche —

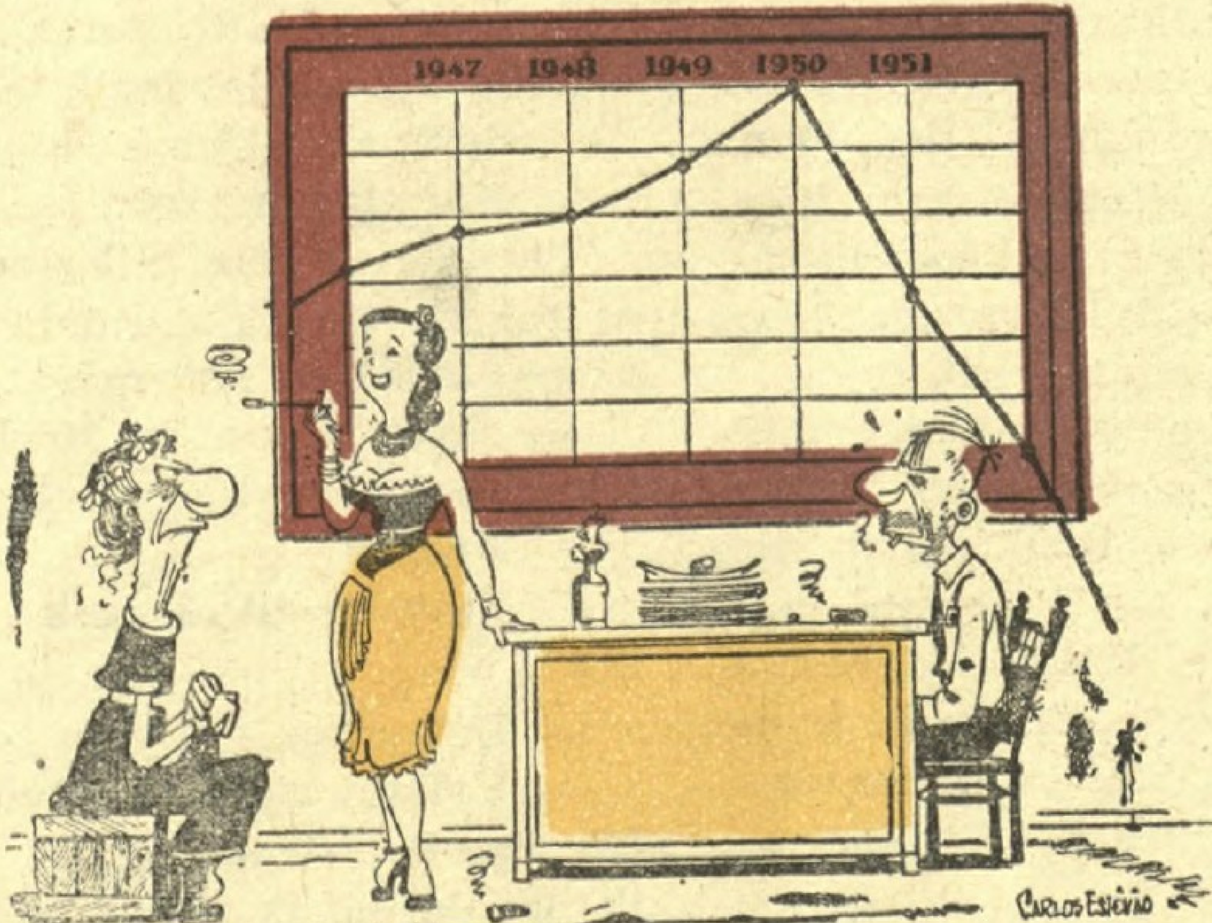
— İşte matmazel, bu da sizin yatak odanız!..

— İl Travaso —

Kampta televizyon!..

— Le Hérisson —

— Tuhaf, burada 1950 denberi çalıştığımı nereden anladınız?..

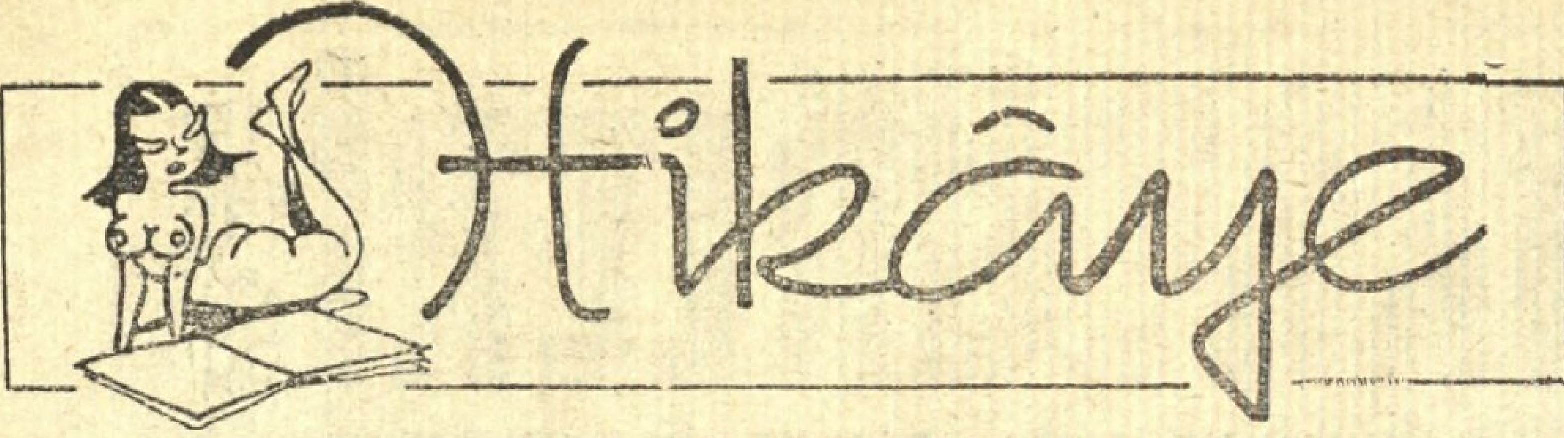
— İl Travaso —

Berber — Şişşt, biraz gelir misin?..

— Le Hérisson —

235

Gecikmiş bir tebrik

Haydarın ne kadar çapkın olduğunu hep bilirdik. Lâkin ne denir? Oğlan benim tâ liseden arkadaşımdır. Bir, içtiğimiz su ayrı giderdi. Şimdi, kırk yıllık ahpabı arayıp sormamak olur mu? Sahiden, epeydir ortalarda yoktu. Yine kimbilir ne gibi maceralar peşinde koşuyordu. Her pazar, karıma:

— Yahu, bugün pazar, kalk da şu Haydara kadar bir uzanalım! derdim. Her seferinde de karım:

— Ayol, o şimdi kimbilir hangi aşiftenin peşindedir, evde oturup da seni mi bekliyecek? Başka zaman gideriz, hem senin yazıların da gecikmez! der, yevm-i âhare tâlik ederdik dâvayı.

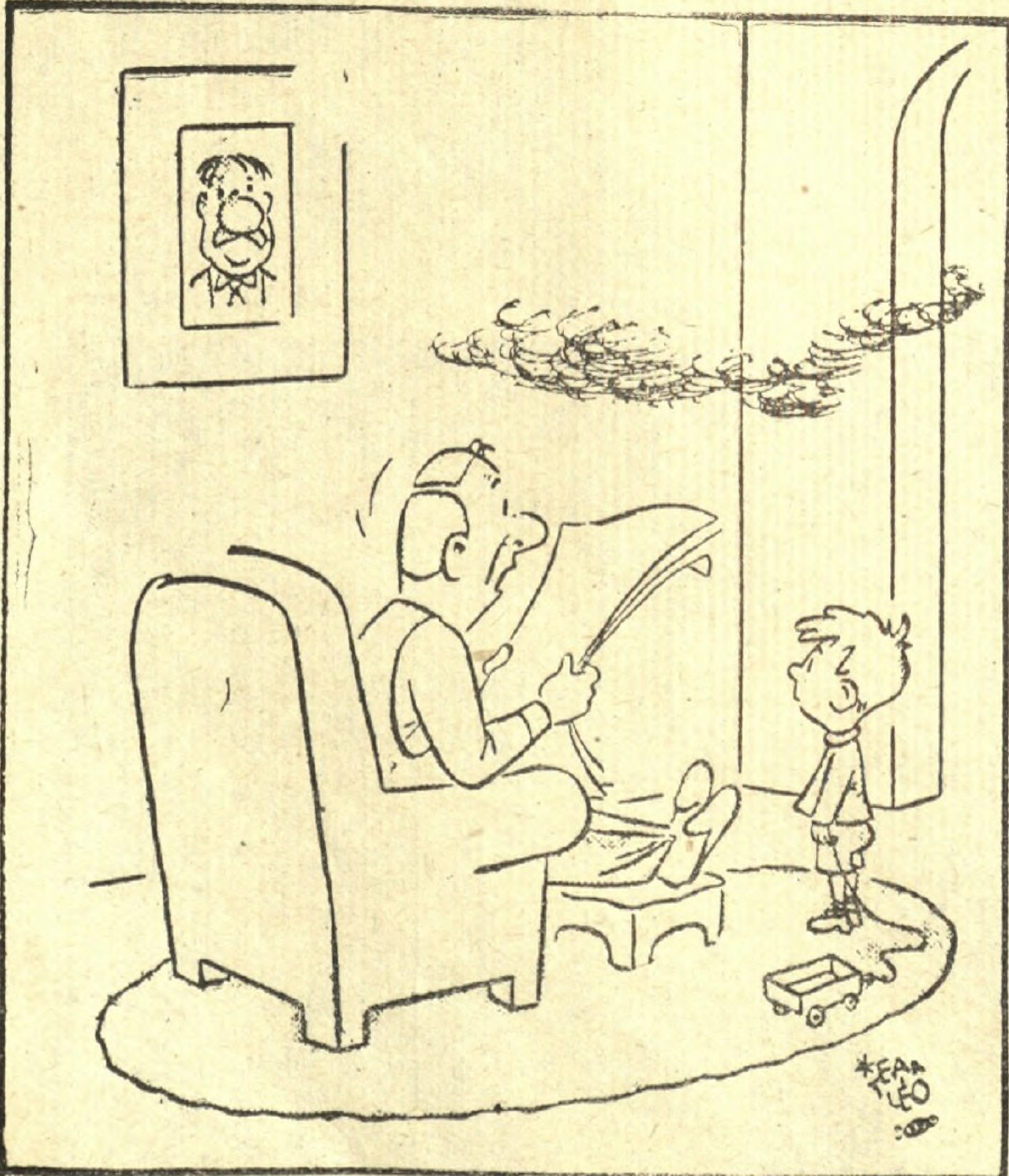
Nihayet, niyetimizi kuvveden fiile çıkarmağa kat'iyyen karar verdiğimiz bir pazar sabahı çat kapı, postacı Haydardan bir düğün davetiyesi getirince, apışıp kaldık.

— Ne yapacağız şimdi? Dedim, bugün gitmek olmaz, çünkü davetiyeyi aldıktan sonra, kolaçan etmeğe gelmişiz gibi bir mâna çıkar!

Karım da bana hak verdi. Zaten bir hafta sonra düğün yapılacakmış. Artık doğrudan doğruya o vesileyle gideriz dedik. Şimdi başımıza bir de hediye belâsı çıkmıştı. «Oh olsun» diyordum karıma, «ben, kalk gidelim dedikçe türlü bahaneler buldun. İşte şimdi o ihmâlin cezasını bu ceremeyle çekeceğiz..» Zavallı karım ses çıkaramadı buna. Zavallı diyorsam söz tem silidir. Aslında zavallı olanlar bizleriz, yani erkekler. Yoksa kadınların en zavallısı bile zavallı değildirler.

Allah bir şeyi kısmet etmemeğe karar verdikten sonra, ne yapsanız bu alın yazısını değiştiremezsiniz. İş, güç, hafta arası ziyaretlerini bizim için imkânsız kılıyor. Yoksa günler torbaya girmedi ya? Elbet, eski arkadaşımı arıyacak bir vakit bulurduk. Gel gelelim, pazardan başka günümüz yok. Tam da Haydara gideceğimiz pazar, yani düğüne, tâââ Büyükdereden bir akarba gelmesin mi? Aman, zaman dedik olmadı. Gerçi onlar, «bir yere gidecekseniz bizim yüzümüzden kalmayın» diye direttilerse de, gece yatısına gelmiş misafir yüzüstü bırakılır da düğüne gidilir mi. Gidemedik elbet. Onlara yemek hazırlanacak, ortalık ona göre tâdil edilecek, yatak odaları düzeltilecek filân.. Kıyamet kadar iş. Bunları hizmetçi tek başına beceremez ki. Tepesinde durup ona talimat vermek lâzım.

O haftaki iyi niyetimiz böyle bir kötü tesadüf neticesi yandı.

— Bir yanık kokusu geliyor çocuklar, galiba anneniz yemeği hazırladı!..

— Ayol sen yine mi nişanlandın?
— Ne yapayım şekerim, hayat çok pahalı, bir nişanlı ile geçinemiyorum!..

Ertesi hafta bizim oğlan, üstünüze şifalar, kızamık oldu. Nihayet, düğünden iki hafta sonra gidebildik.

Yolda, «Eh» diyorduk «eğer samimî bir kadınsa evlendiği, bu hikâyeyi de anlatırız, bizi mâzur görürler belki o zaman...»

Haydarların apartımanına vardığımızda, kapıyı genç bir hizmetçi açtı. Bizi salona aldı. Az sonra da Haydar, yanında esmer güzeli bir kızla girdi içeri. Bizi görünce önce bir duraladı. Şaka maka, görüşmiyeli yıllar olacaktı nerdeyse...

— Vay iki gözüm, hoş geldin...

— Hoş bulduk canım...

kabilinden samimiyet tezahürlerini müteakip, sadede girildi:

— Yahu nerelerdesin? Handiyse çocuğumuzun doğumuna geleceksin. Neclâya kaç keredir söylüyorum, ne kadar ihmâlci olduğunu anlatıyorum ama, bir türlü inandıramıyorum...

Bu tatlı ve haklı sitemleri dudaklarımda donmuş bir tebessümle dinlerken, zihnim bir noktaya takıldı. Neclâ diyordu karısının ismine. Halbuki davetiyede Aynur diye yazılıydı. İçime bir kuşku girdi. Dayanamadım:

— Karın pek hoş bir hanım... dedim.

— Öyledir, ama karım değil daha... Olacak.

— Ne demek. Sen evlenmedin mi?

— Sorma iki gözüm. Az kaldı evleniyordum.

— Ay, demek bu hanım Aynur hanım değil?

— Değil ya... Aynurla evlenmeden boşandık...

Karıkoca, birbirimize bakakalmışız.

— Düğün davetiyelerini gönderdiğimin ertesi günüydü: Münasebetsiz bir tesadüfle, Aynur, daha önceleri orada buluştuğumuz için, garsoniyerimin anahtariyle, hiç beklemediğim bir zamanda bana cürmü meşhut yaptı. Beni Selma ile yakaladı. Tabii hemen bozuştuk. Selma da, Aynur'u görünce benimle evlenmeyi reddetti. Bereket ben aslında hiçbiriyle değil, Neclâ ile evlenmeyi aklıma koymuştum. Kâğıtlarımız askıda...

Çocuğun henüz iyileşmediğini bahane ederek, kendimizi sokağa dar attık. Karım:

— Ayol, Aynur'la Neclâ'nın adresini istemeyi unuttuk...

— Neden?

— Tebrike gitmiyecek miydik?

— Deli olma...

— Vallahi ciddî söylüyorum. Bu zıpırla evlenmedikleri için ikisini de tebrik etmek istedim, cânü gönülden... Ucuz kurtulmuşlar doğrusu...

— Hikâyeci —

KEMİKSİZ AYŞE

EDEBÎ ROMAN : 6

Temmuz sonlarına doğru, yine ilk defa olarak Faik, Ayşenin halinde bir durğunluk sezdi. Beyoğlunda bir kahvede üçümüz oturduk, bunu konuştuk.

— Nesi var? diyordu Faik, dikkat etmiyor musunuz? Eskisi gibi çınlayan kahkahalarla gülmüyor. Eskisi gibi kıvrak değil. Bazan divanda uzanıyor ve gözleri dalıyor.

Ben düşünceye dalmıştım. Necdet hemen teşhis koydu:

— Bunda anlamıyacak ne var? dedi, kız birimizden birine âşık. Fakat geri kalan iki kişinin gönlünü kırmamak için söyliyemiyor.

Faik ikimizin de yüzüne hayretle bakarak sordu:

— Âşık mı?

Yine necdet cevap verdi:

— Tabiî... Görülmemiş derecede hassas bir kız... Tutuldu birimizden birine.

Ben bu ihtimale inanmamakla beraber:

— Her halde bana tutulmadı, dedim.

Faik:

— Bana da değil, dedi.

Necdet kabullendi:

— Öle ise bana tutulmuştur.

— Halinden bir şey hissettin mi?

Necdet düşündü, düşündü ve mırıldandı:

— Hayır... Hepinizle olduğu gibi benimle de arkadaş. Her arzumu yerine getirir. Hiç kırmaz beni. Doğrusu, çok seviyorum onu. Fakat âşık değilim. Sizlere karşı da en ufak bir kıskançlık hissi duymuyorum. Onu bilmem fakat, seni de, seni de, beni de haberimiz olmadan sevebilir. Olamaz mı?

Ben cevap verdim:

— Zannetmiyorum.

— Öyle ise nedir?

Faik cevap verdi:

— Belki bu müsabaka onu fazla heyecanlandrırıyor. Ya kazanamazsak diye düşünüyor.

— Hayır!... dedim ben, bilâkis, belki de o bizim müsabakayı kazanmamızdan korkar. Elimize para geçer de başka kızlara dalarız, onu bırakırız diye.

Velhasıl, böyle ezbere bir sürü yalan yanlış teşhislerden sonra, üçümüz birden, Ayşenin kendisini sorguya çekmeğe karar verdik.

Odaya hep beraber döndük. Ayşe sofrayı hazırlamış, divana arka üstü uzanmış, gözleri dalgın, yatıyordu. Yüzü solgundu. Hepimiz onu birer kere kucakladık. Hatırını sorduk. Ne «iyiyim» diyordu, ne de «iyi değilim». İçini çekiyordu.

Ben yanına oturdum ve elimi alnına koyarak sordum:

— Rahatsız mısın?

Ve cevabını bekledemen dedim ki:

— Ayşe, Ayşeciğim, son zamanlarda bir durğunluğun var senin. Gözümüzden kaçmıyor tabiî. Bir şeye üzülüyorsun sen ve... bize söylemek istemiyorsun. Niçin şekerim? Biz yabancı mıyız? Biliyorsun, hepimiz seni kardeşten, kocadan, akrabadan fazla seviyoruz. Her fedakârlığa hazırız senin için. Nen var? Söyle bize. Neye canın sıkılıyor? Bıktın mı buradan? Başka bir hayat mı istiyorsun? Eski günlerini mi arıyorsun? Yoksa... birine... yahut birimize...

Sözümü tamamlıyamadım. Ayşe, birdenbire, hüngür hüngür ağlamağa başladı.

Sustuk ve boşalmasını bekledik. Gözlerimizi ayırmıyorduk ondan.

Ağır ağır doğruldu. Önüne bakıyordu. Bir şey söylemek istediği halde cesaret edemiyormuş gibi bir hali vardı. Faik, o kendine mahsus dobra haliyle dedi ki:

— Ayşe, haydi söyle, vallâhi gücenmeyiz sana.

Necdet de ilâve etti:

— Söz veririz.

Ayşe,üçümüzün de yüzümüze, ayrı ayrı baktı. Samimiyetimize emin olduktan sonra, bir daha içini çekti:

— Anne oluyorum! dedi.

Evvelâ hepimiz hayretle bir irkildik. Bunu hiç beklemiyorduk. Ne kadar toymuşuz ki, böyle bir ihtimali hiç aklımızdan geçirmemiştik. Başlarımız aşağıda, kaşlarımız yukarıda, birbirimize hayretlerimizi haykıran gözlerle baktık.

Ayşe bizim bu şaşkınlığımızı görünce tekrar hıçkırmağa başladı. Bu sefer Necdet onun bir yanına oturdu ve elini tuttu:

— Ayşeciğim, dedi, sen bizim afallamamıza bakma... Hepimiz sevincimizden donakaldık.

Faik bağırdı:

— Vallâhi büyük müjde!

Ben de Ayşenin öteki elini tuttum ve öptüm:

— Ayol... Bu kadar güzel bir haber bizden saklanır mı hiç? Hem ne biliyorsun?. Bir doktora sormak lâzım.

Ayşe ıslak sesiyle cevap verdi:

— Gittim, gösterdim. Üç aylık.

Gözlerimizin ucu gayri ihtiyarî onun karnına doğru gidiverdi. Hafif bir şişkinlik var gibiydi.

Ayşe ağlamağa devam ederek dedi ki:

— Tabi... siz beni... burada... çocuğumla beraber istemezsiniz. Hanginizden olduğu da belli değil. Beni... beni... atarsınız başınızdan... Halbuki... hiç... Ben hiç... ayrılmak istemiyorum sizden.

Üçümüz birden bağırdık:

— A!... A!... A!... Ne demek!.. Nasıl söz o?

Ben devam ettim:

— Biz o kadar alçak mıyız?

Necdet ilâve etti:

— Her ne kadar böyle bir şey ilk defa başımıza geliyorsa da...

Faik göğsünü yumruklıyarak:

— Ben tek başıma baba olmayı üstüme alırım, dedi.

Birbirimizi hiç kıskanmadığımız halde, ilk defa bu teklife içerledik.

Necdet çıkıştı:

— Öyle şey olmaz. Neden sen tek başına baba oluyormuşsun. Hepimizin ayni derecede hakkımız var.

Faik ikinci bir teklif yaptı:

— Pekâlâ... Çocuk en çok hangimize benzers babası olur.

Ben itiraz ettim:

— Çocuzun kime benzediği senelerce sonra anlaşılır. O zamana kadar ne yapacağız? Hem olur ki, hiç birimize benzemiyeceği tutar.

Necdet daha orijinal bir teklifte bulundu:

— Kur'a çekeriz! dedi.

Faik bağırdı:

— Yahu!.. Burada da mı eşya piyangosu?

Hepimiz bir kahkaha attık. Ayşe de gülmekten kendini alamadı ve dedi ki:

— İşte hep bunları düşündüm ben. Yalnız birinizle evlensem ötekilerin hatırını kırarım. Sonra ben hepinizi bir severim. Hiç birinizden ayrılamam. Öldürürüm kendimi yoksa.

Ayşecik bunu o kadar samimî, tabiî, candan, tatlı söyledi ki, hepimiz onu birer birer kucakladık. Hattâ Faik daha ileri gitti, Ayşenin robunu sıyırdı ve göbeğini öptü. Biz de onu taklit ettik.

Artık Ayşenin yüzü gölüyordu:

— Size haber vermeden onu aldırmayı düşündüm. Gönlüm razı olmadı bir türlü. Şimdiden seviyorum onu. Her gün karnımı okşuyorum.

— Tabiî, yahu... dedi Faik, bizden de al o kadar. Kimbilir ne güzel şey olacak, Ayşeciğim. Ne şeker çocuk olacak. Fakat... Yahu... hiç biz senden ayrılır mıyız? Nasıl düşündün bunu? Canavar da doğursan başımızın üstünde yeri var!

Necdet de gittikçe heyecanlanıyordu. Bağırdı:

— Üç babalı çocuk! Görülmemiş bir şey! Adeta yeni bir keşif, yeni bir icat bu! Patentasını almalıyız.

Kahkahalarla gülüyorduk. Ben dedim ki:

— Üç baba bir tanenin yerini tutmaz. Kendilerini geçindirmekten âciz.

Sonra ilâve ettim:

— Zaten kaderimiz üçümüzü bir adam yerine koyuyor. Ayni işi üçümüz de birden yapıyoruz. Üçümüz bir tek ressam gibiydik, şimdi bir tek baba oluyoruz...

Faik:

— Hey Allahım... dedi, şu piç bir viyaklasa da görsem... Bayılırım çapkına...

Ayşeye eğilerek sordu:

— Nasıl doğuyor senin içine?. Erkek mi olacak, kız mı?

— Bilmem ki...

Necdet:

— Haydi isim arayalım, dedi.

Ben itiraz ettim:

— Acele etmiyelim. Kız mı, erkek mi olacak belli değil. Hele doğsun da ondan sonra...

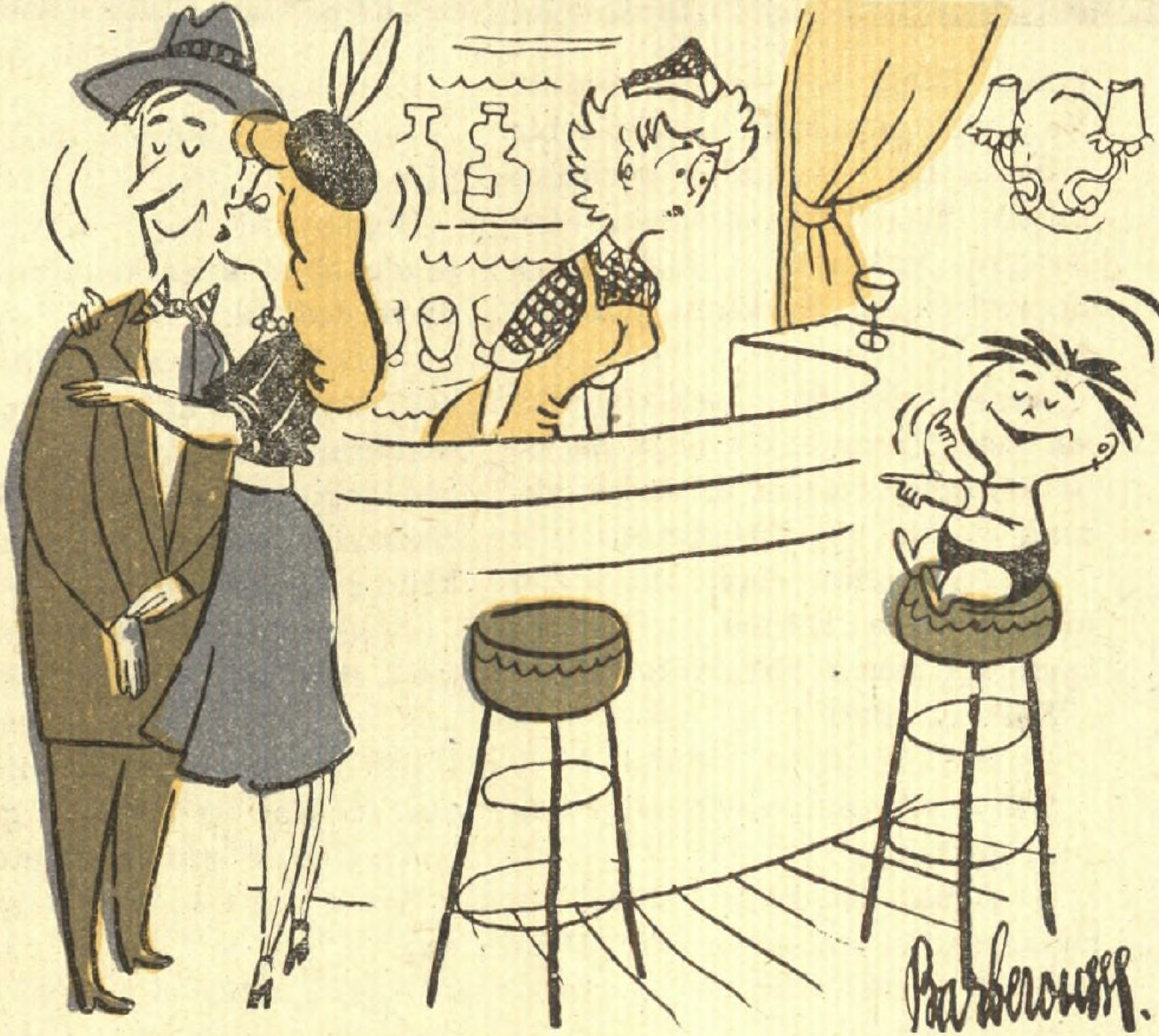
Faik dedi ki:

(Devam edecek)

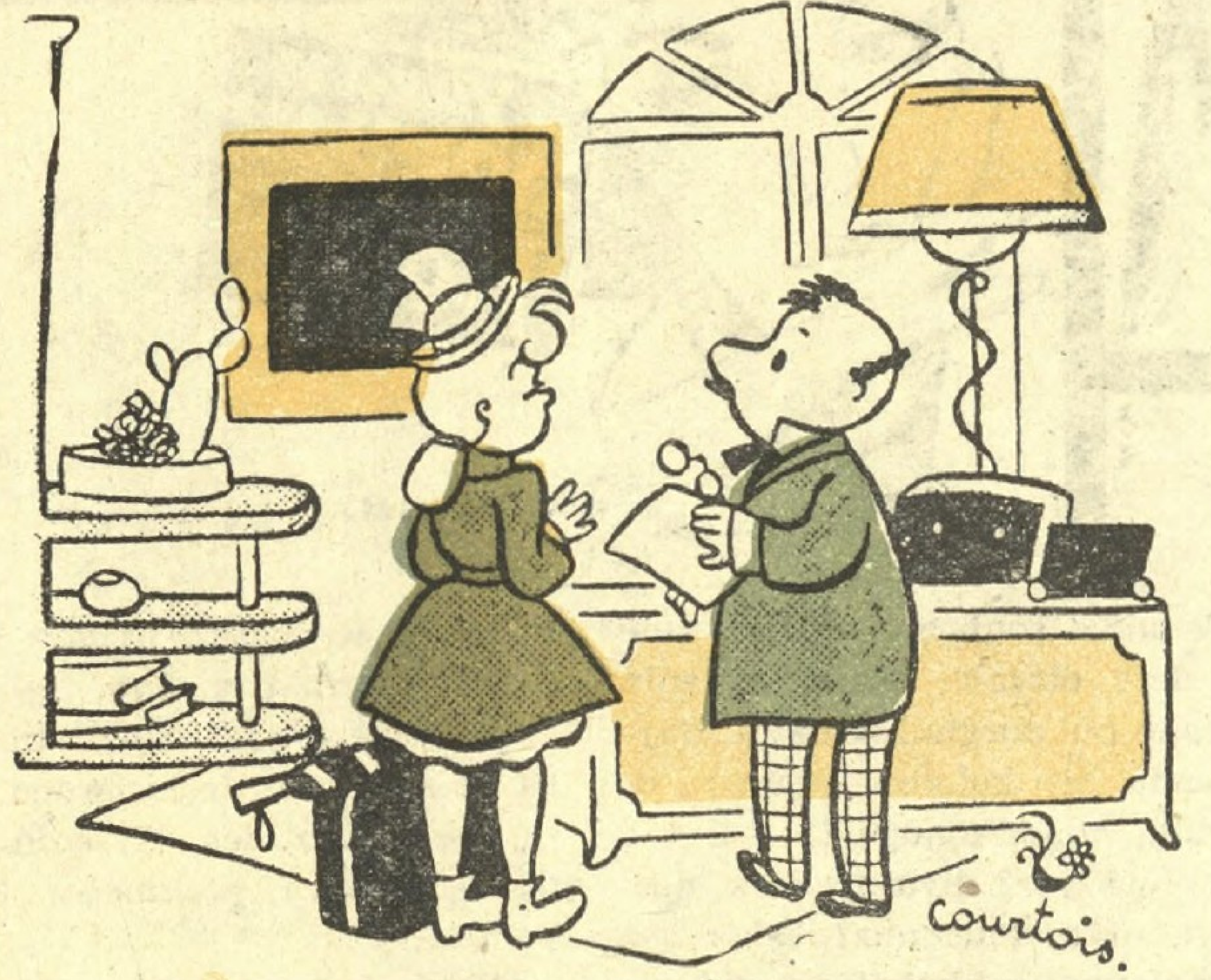
Dünya Karikatürleri

— Bana da bundan ver!

— France Dimanche —

Erkek — Hüsnühal vesikanız iyi... Çocuk sever misiniz?.
Mürebbiye — Olmamasına dikkat ederseniz daha iyi olur!.

— France Dimanche —

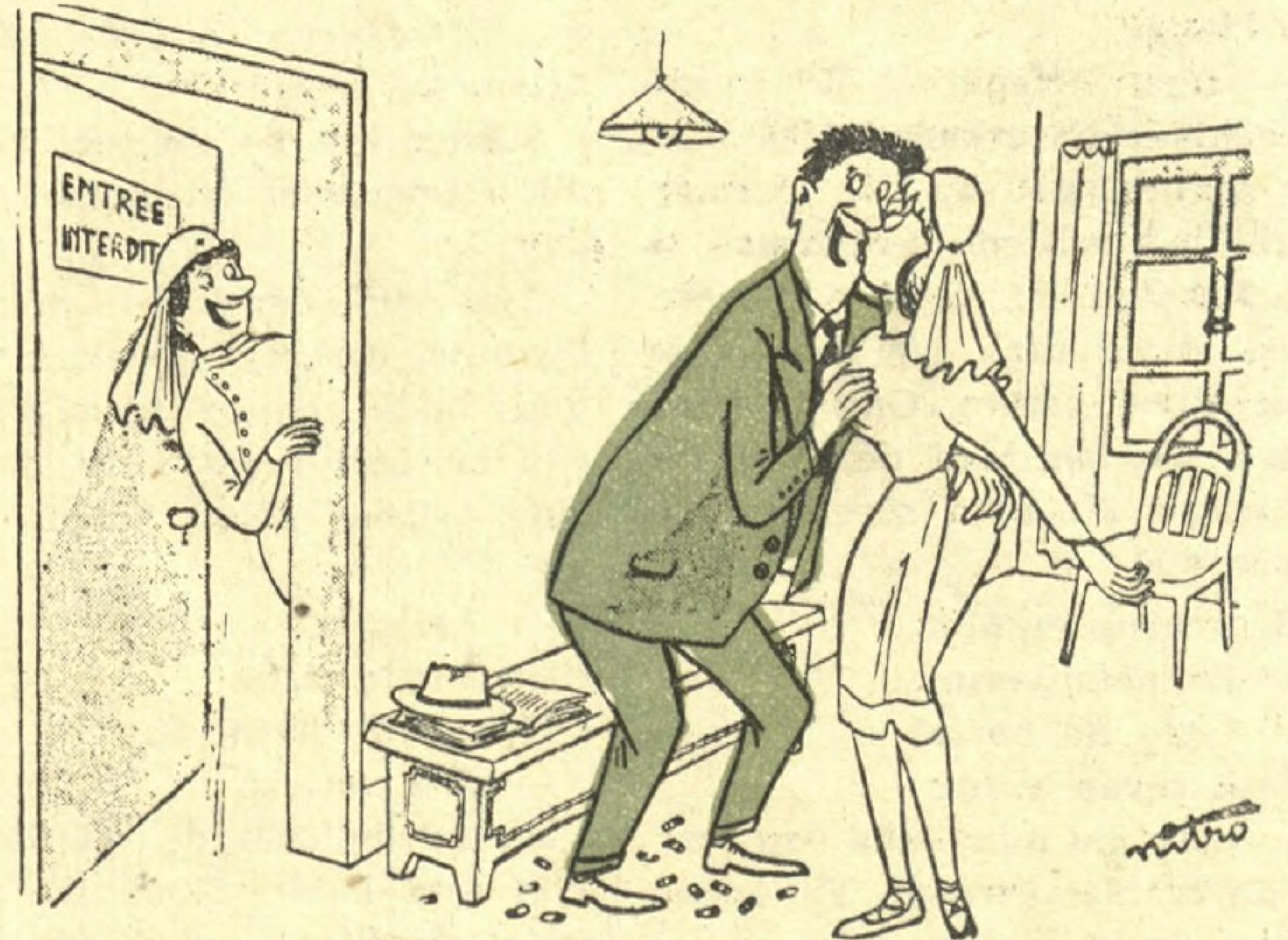
— Rica ederim, biriniz peşimi bırakın!..

— Le Hérisson —

Malenkov — Görüyorsunuz ya, ne Kızıl Korede, ne Kızıl Çinde, ne de Kızıl Hindiçinide tek kurşun atmıyoruz!..

— Amerikan karikatürü —

DOĞUMEVİNDE :

— Beyefendi... Erkek, erkek!..
— Vallâhi değil, piliç gibi kız!..

— Le Hérisson —

236

Silâhlara Veda!

Yazan: Ernest Hemingway

(Bence, Ernest Hemingway, Anglo - Sakson dünyasının eser vermekte olan romancıları arasında en kuvvetli, en değerlisidir. Onun «Silâhlara Veda» romanını okuyalı 15 sene olduğu halde, roman kahramanlarının hayali, vak'aların geçtiği yerler hâlâ gözlerimin önünden gitmiyor!)

Somerset Maughan

Bu Harika Romanın Tefrikası

AYDABİR

Mecmuasının Temmuz sayısında başlıyacaktır

Türkiye İŞ Bankası

1

MİLYON LİRALIK

PLANIN

25 AĞUSTOS 1953

KEŞİDESİ

4

BAHÇELİ EV

ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ

T. C.

Ziraat Bankası

Tasarruf Hesapları

1953 ikramiyeleri yekûnu

1.000.000 Lira

□

15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri.

İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler.

Fazla tafsilât için 444 Şube ve Ajansımız emrinizdedir.

TURAL

öksürüğü keser!

239

Akbaba

— Söyle, benimle evlenecek misin?...
— Dur bir kere, terzime, şapkacıma, kunduramıca, berberime, kuyumcuma, anneme, babama sorayım!...

240
22 Haziran 1953